VERSCHIJNT WEKELIJKS

Sjors van de Rebellenclub

23 OCTOBER 1954 No 7















Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent


EN DENK EROM - BLIJF IN DE BUURT VAN HET WERK! HET VERWIJDEREN VAN DE STENEN MOET MET DE GROOTSTE VOORZICHTIGHEID ALLEEN 'S NACHTS GEBEUREN!


VIER DAGEN LATER...
HET IS GEREED, MENEER! HET KIJKGAT IS GEREED EN HET LAATSTE PANEEL VAN DE HOUTEN BETIMMERING IS VAN SCHARNIEREN VOORZIEN.
GOED GEDAAN, VICTOR!


MONTE CRISTO KEEK IN DE KAMER DIE ACHTER HET KIJKGAT ZAT!


O, WAAROM LAAT MIJN VOOGD GEEN ANDERE DOKTER KOMEN, ZUSTER? DIE DOKTER LECLERC IS ZO DOM EN ZO VREEMD! HIJ KAN MIJ NOOIT BETER MAKEN!!
KOM, KOM! MENEER DE VILLEFORT WEET HEUS WEL WAT HET BESTE VOOR U IS! HIJ HEEFT HEEL VEEL VERTROUWEN IN DOKTER LECLERC.


HET OOG VAN MONTE CRISTO STAARDE KORTE TIJD DOOR DE OPENING ACHTER HET SCHILDERIJ!
...TOEN WERD HET LUIKJE GESLOTEN!


VICTOR, NU GA IK SLAPEN! DOCH DAG EN NACHT MOET DIE KAMER IN DE GATEN GEHOUDEN WORDEN, EN ALS ER WAT GEBEURT, MOET JE MIJ DIRECT WAARSCHUWEN!


LAAT OP DIE AVOND...
LIEVE VALENTINE! HOE VOEL JE JE NOU? AL WAT BETER? HEB JE JE MEDICIJNEN GOED INGENOMEN?
O, IK BEN ZO MOE! IK HEB GEEN KRACHT! IEDERE DAG WORDT HET SLECHTER!







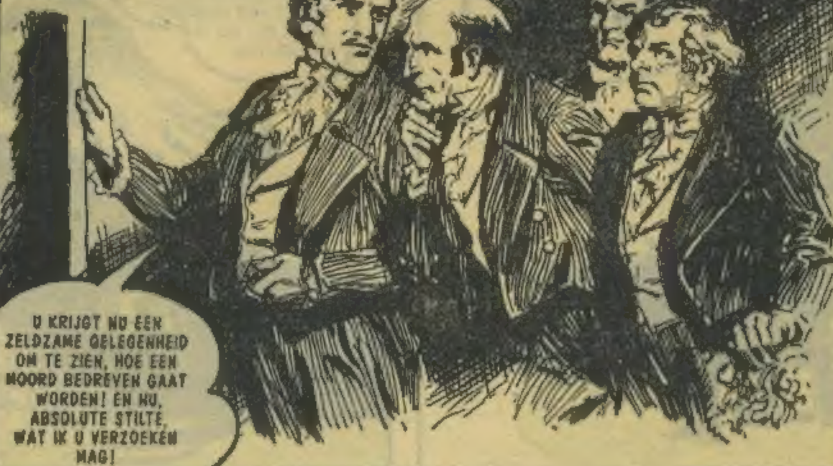






GEDURENDE DE EERSTVOLGENDE DAGEN WAS DE VILLEFORT TEN HOOGSTE VERBAASD! ZIJN PUPIL BEGON INDERDAAD KRACHTIGER TE WORDEN EN ZICH BETER TE GEVOELEN!
EEN WEEK LATER NODIGDE DE MONTE CRISTO ENIGE BEZOEKERS VOOR EEN DINER UIT!
HET WAREN ZEER BELANGRIJKE MENSEN..
DE MINISTER VAN JUSTITIE, DE COMMISSARIS VAN POLITIE EN ANDERE ZEER VOORNAME GASTEN, DIE TEN ZEERSTE VEREERD WAREN EEN UITNODIGING VAN DE MONTE CRISTO TE ONTVANGEN!




NAUWKEURIG HAD MONTE CRISTO DE TIJD BEREKEND DAT DE VILLEFORT ZIJN PUPIL VALENTINE ZOU BEZOEKEN IN DE ZIEKENKAMER
U KRIJGT NU EEN ZELDZAME GELEGENHEID OM TE ZIEN, HOE EEN MOORD BEDREVEN GAAT WORDEN! EN NU, ABSOLUTE STILTE, WAT IK U VERZOEKEN MAG!


MONTE CRISTO HAD EEN GOED VERBORGEN TWEEDE KIJKGAT LATEN MAKEN IN HET PANEEL... EN DIE NACHT VOERDE DE VILLEFORT ZIJN SINISTERE MISDAAD UIT, ONDER HET OOG VAN DE ENIGE MAN DIE MACHTIG GENOEG WAS, OM HEM AAN TE PAKKEN!
O, IK VOEL MIJ AL HEEL WAT BETER!
IK BEN BLIJ DAT TE HOREN, LIEVE!


U HEBT MIJ DE PROCUREUR VAN DE KONING LATEN BESPIONNEREN, MENEER! HIJ GEDROEG ZICH INDERDAAD VREEMD, MAAR WAT HEEFT DAT MET „MOORD" TE MAKEN, ZOALS U ZOJUIST ZEI?
ALS HET MEISJE SLAAPT ZULLEN WIJ DE INHOUD VAN HET GLAS VERWIJDEREN, ZOALS IK AL MEERDERE DAGEN GEDAAN HEB!


DE VILLEFORT GEEFT HAAR EEN LANGZAAM WERKEND VERGIF! IK HEB HET LATEN ONDERZOEKEN EN IK WEET HET! WAT DE VILLEFORT DEZE AVOND IN HET GLAS GEDAAN HEEFT, KUNT U LATEN ONDERZOEKEN, OM U ZELF TE OVERTUIGEN!


JE BENT EEN VREEMDE MAN, MONTE CRISTO EN... IK BEN BANG DAT U NOG GELIJK HEBT OOK! MAAR DAT BELOOF IK U, ALS HET ZO IS, DAN GAAT DE VILLEFORT VOOR DE REST VAN ZIJN LEVEN DE GEVANGENIS IN!


DE ANDERE MORGEN VROEG...
MENEER DE VILLEFORT! IK HEB HIER EEN BEVEL TOT GEVANGENNEMING VOOR U, WEGENS EEN POGING TOT MOORD!
WAT?... IK... NEE... NEE...


HIJ IS RAZEND... HIJ VERWEERT ZICH UIT ALLE MACHT! MAAR IK KAN GEEN MEDELIJDEN VOELEN VOOR DIE SCHURK!
IK EVENMIN, JONGEN! DENK ER NIET MEER AAN! HEEL SPOEDIG KAN JE NU IN HET HUIS HIER NAAST JE LIEVE VALENTINE GAAN BEGROETEN.

ONTMOETING

DOOR J. W. BEYERINCK

Jim Lokler, in de cockpit van zijn North American Mustang, 3000 meter boven het Asselarwoestijntje van Noord-Borneo, speurde door zijn kijker naar de hem omringende sterrenwereld en berekende zijn positie.

„We zitten nog suiver in koers, Kid!" riep hij zijn collega, die een paar honderd meter achter hem in een zelfde toestel vloog, door de radio toe. Kid wierp de vleugelpunten een paar maal op en neer, waaruit Jim, die het in de kopspiegel zag, begreep dat zijn woorden waren gehoord.

Nog maar tien minuten was het geleden, dat de beide piloten waren opgestegen, om een Japanse jager, die op de radarschermen van vliegveld Borneo-Post was waargenomen, te onderscheppen en te vernietigen. Luid grommend joegen de machines over de wijde stille vlakte, slechts hier en daar door wat heuvelland, blauw in het maanlicht, onderbroken.

„Pas op, Kid!" waarschuwde Jim zijn kameraad, toen zijn koptelefoon begon te ruisen. „Hij moet al in de buurt zitten!"

„Laten we op 300 meter gaan vliegen," stelde Kid in zijn antwoord voor. „Dan kunnen we misschien onder hem door komen en hem straks in de rug aanvallen.... Ik hoop niet...."

„Het is al te laat!" onderbrak Jim zijn vriend toen. „Daar komt ie aan! Het is een Irving-toestel!"

Inderdaad, nog ver in het verschiet doemden de rood-groene vleugellichten op van een naderend vliegtuig.

„Een halve idioot lijkt het wel!" mompelde Kid, die zijn machine enigszins uit de koers bracht om de Japanner minder trefkans te geven. „Wie vliegt er nu met stralende boordlichten boven vijandelijke linies."

Even later klonk Jim's stem door de radio.

„Hallo! Hallo! Met Jim Lokler. Over!"

„Hebben u verstaan! Over!" antwoordde Borneo-Post.

„Vijandelijk toestel in zicht! Het is een Irving-toestel. Onze positie is DDS-5 AHT-4 225! Over! Sluiten!"

Jim schakelde de radio uit, trok zijn gevechtsbril voor en scheurde met Kid in zijn kielzog de vijand tegemoet. Weldra klaroende het heelal van daverende vliegtuigmotoren. Jim en Kid brachten hun machines in grote spiralen omhoog om te trachten de Japanner van boven af aan te vallen. Jim zag het toestel heel rustig onder hem door vliegen en het scheen helemaal niet van plan te zijn om een gevecht te beginnen.

„Ik heb het al gezien!" bulderde Kid zijn vriend plotseling in code toe. „Hij wil landen! Kijk maar, hij heeft zijn landingslicht nu ook aan en zijn landingsgestel hangt buiten boord!"

„Je hebt gelijk!" antwoordde Jim. „Wat doen we er mee?!"

„Vraag het aan Borneo-Post"! stelde Kid voor.

„Hallo! Hallo! Met Jim Lokler! Over!"

„Hebben u verstaan. Over!"

„De Jap maakt aanstalten om te landen! Wat moeten we doen? Over!"

Even bleef het stil in het cockpitje. Toen antwoordde Borneo-Post:

„Neerschieten, jongens! Dat is een truc van hem om tot boven onze linies door te dringen. Over!"



„Vijandelijk toestel in zicht! Het is een Irving-toestel!"

„Goed. Dan openen we de aanval. Over! Sluiten!"

„Je hebt het gehoord, Kid!" riep Jim zijn collega toe. Toen wierp hij zijn Mustang met de neus omlaag en gierde de Japanner tegemoet. Ha, daar kreeg hij hem in het vizier! Een duimdruk op de mitrailleurknop en een vloed van scherp-gepunt koper verliet de zes vleugelkanonnen. Mis! Terwijl Jim afzwenkte zette Kid in de rook van de vleugelkanonnen van Jim zijn aanval in. Maar reeds had de Japanner zich met een buitengewoon snelle wending uit de voeten gemaakt. Snel stijgend trok hij het landingsgestel weer in, doofde alle vleugelverlichting en ging de staart van Jim's Mustang achterna. De Jap scheen al heel wat luchtervaring te hebben. Want reeds bij zijn eerste duikvlucht werd Jim's cockpitbeglazing verbrijzeld; de scherven floten rond. Dan viel de cockpitverlichting uit.... De Mustang schudde en schokte.... Koechhhhhh! De moter sloeg af. Vrijwel meteen begon het toestel aan hoogte te verliezen. Jim, badend in het zweet, trachtte de neus weer omhoog te brengen.... 't Lukte niet! Jim keek om, zag toen, dat hij een deel van de staart kwijt was.... Langzaam begon de Mustang zijn dodentocht naar de aarde.

„Eruit, Jim!" bulderde Kid zijn vriend toe. Hij zag hoe de Mustang reeds langzaam op zijn zijde kantelde. Toen al werden op de moterkap tal van blauwe vlammetjes zichtbaar. De langsstrijkende wind maakte er meters lange vlammentongen van, die luid knetterend de cockpit aanvielen. Jim twijfelde nu geen ogenblik meer. Terwijl hij de machine op zijn rug wierp gespte hij zich los en stortte een ogenblik later het Asselarwoestijntje tegemoet. De Mustang zweefde nog even, dook toen in scheervlucht omlaag. Fantastisch was het, het brandend aluminium aan de top van een zwart uitrollend wolkenspoor op de aarde te zien neerploffen.

Ver boven Jim's hoofd wentelde de Japanner zijn toestel triomfantelijk om zijn lengteas. Kid, woedend om het verlies van zijn kameraad, pijlde hem tegemoet en spoot het koper rakelings over de moter heen. Op dat ogenblik kwam Jim Lokler op aarde neer. Terwijl hij zich van zijn parachute ontdeed volgde hij de vreselijke strijd, die zich hoog boven hem in 't heelal afspeelde. Keer op keer joegen de machines elkaar tegemoet, scheerden met vlammende kanonmonden langs elkaar heen, keerden bij de horizon om en dan weer tegen elkaar in. Voorlopig waren die twee best tegen elkaar opgewassen. Maar hoe langer de strijd duurde, hoe meer bleek, dat de Jap het tegen Kid's Mustang moest afleggen. Meer dan eens trachtte hij te vluchten, maar dan hoorde Jim zijn vriend door het luchtruim loeien. Dan zag hij hoe hij de Jap op de staart aanviel, waarvan ook de Japanner het



In de oorlog was het vliegen niet zo gezellig als het tegenwoordig is. Vooral niet wanneer je hoog in de lucht door de vijand werd aangevallen.

gevaar scheen te beseffen.... Eindelijk dan kreeg Kid de motor van zijn tegenstander in het vizier.

Nu of nooit!

Kid klemde zijn kaken op elkaar, drukte weer de knop van het boordgeschut in. Een nieuwe lading koper verliet onder oorverdovend gedonder de gloeiende kanonmonden en drong de Japanse motor binnen.

Kid schoot overeind. Hij durfde het niet te geloven. Jawel! De romp van zijn tegenstander liet een rookspoor na. De Japanner scheen het nu ook te merken. Hij wierp zijn machine tenminste op zijn zij in de wind om te trachten het binnenbrandje in de kiem te smoren. Maar het mocht niet lukken. Een donderende knal, een kolossale steekvlam en brandend alsof het toestel met celluloid was bekleed jankte de Japanner naar de vlakte.

Jim Lokler zag het toestel op zich toe stormen. Instinktmatig bijna bukte hij zich, toen het toestel op enkele meters hoogte over hem heen loeide; de grond schudde ervan. Toen raakte het toestel de grond, schoot door het zand vooruit. De vleugels braken af, het landingsgestel werd verpulverd en over een oppervlakte van tientallen vierkante meters stond de woestijn in brand, brandende benzine alom!

Jim speurde het luchtruim af. Hij zag, hoe de ander zijn machine nog eenmaal laag over het veld liet gieren en toen naar de horizon terugkeerde, terug naar Borneo-Post.

Jim keek de verdwijnende vleugellichten na. Maar hij maakte zich er niet druk om. Eer de morgen immers was aangebroken, zou een opsporingsvliegtuig hem reeds hebben opgehaald, tenminste, als de Japanner, die hier of daar met zijn parachute moest zijn gedaald, hem niet zou aanvallen.... Met zijn revolver in de hand sloop Jim naar een rotsblok om zich in de schaduw te verbergen.... Halverwege bleef hij staan en luisterde naar de wegstervende kreten, die zojuist de stilte hadden verstoord. Nog eens klonk een kreet. Jim draaide zijn hoofd met een ruk om en staarde naar het brandende Japanse toestel. Daar zag hij, het was een afgrijselijk gezicht, hoe een menselijke gestalte wanhopige pogingen ondernam, om zich uit het brandende cockpitje te redden. Jim bedacht zich geen ogenblik. Hier dreigde een Japanner, een *mens*, in de vlammen om te komen. Jim zou het zich nooit vergeven hebben, als hij hier geen hulp geboden had. Vuur en rook trotserend, baande hij zich een weg naar de staart, die reeds was uitgebrand. De hitte van het zwartgeblakerde metaal deed de zolen van zijn laarzen verschroeien toen hij zich voetje voor voetje, via de staart, over de romp naar het cockpitje bewoog. Zijn kleren schroeiden, de wol van zijn vliegervest begon te roken, toen Jim het cockpitdak van de romp schopte. Toen greep hij de piloot bij zijn kraag en sleurde hem uit het brandende toestel. Met het bewusteloze lichaam op zijn schouder baande hij zich een weg door de vlammen. Jim's kleding smeulde reeds, toen hij met de piloot achter het rotsblok neerhurkte. Zijn gezicht en handen waren met tal van brandwonden overdekt. De Japanner was er nog erger aan toe. Zijn laarzen hingen verkoold aan zijn voeten en het gesmolten rubber, dat van het brandende cockpitdak op zijn gezicht was gedrupt, maakte zijn gelaat onherkenbaar.

Terwijl Jim bezig was zijn kleding te blussen, ontploften de munitietrommels in de brandende vleugels en tientallen onderdelen van het uiteenspattende toestel gierden vlammend door de lucht en kwamen overal in de Asselarwoestijn neer. Jim schudde het weggeslagen zand uit zijn kleren, toen de Japanner zich eensklaps weer bewoog. Hij kreunde wat, sloeg toen de ogen op.

„Goedenacht!" begon Jim in gebrekkig Japans een gesprek. „Hoe staat het ermee?"

„Best!" antwoordde de Japanner in het Engels. „Het was anders net op het nippertje."

Jim stond perplex.

„Waar hebt u Engels geleerd?" informeerde hij snel. „U moet een goede leermeester hebben gehad, want zelfs uw accent is juist!"

De Japanner glimlachte, ondanks zijn pijn.

„Mijn leermeester is dezelfde als die van u!" antwoordde hij toen langzaam.



„Goedenacht!" begon Jim in gebrekkig Japans een gesprek.

„Maar ik ben een geboren Engelsman!" antwoordde Jim.

„Ik ook!" lachte de „Japanner". „Jullie hadden me ook niet neer moeten schieten.... Hebben jullie dan niet gezien, dat ik aanstalten maakte om te landen?"

„Natuurlijk wel!" antwoordde Jim en legde toen uit, waarom ze de aanval toch geopend hadden. „Maar hoe komt u dan in zo'n Japans toestel terecht? En bij welk jagercommando bent u dan ingedeeld? Ik begrijp er niets van!"

„Ik wel!" antwoordde de ander glimlachend. „Ik zal het u vertellen....!"

't Was een lange geschiedenis, die begon in een Brits opleidingskamp voor piloten in Noord-Borneo. Daar was hij bij het uitbreken van de vijandelijkheden, met tal van andere jongens, krijgsgevangen gemaakt en naar een Japans concentratiekamp in het Indische achterland overgebracht. Drie jaar had hij er doorgebracht, totdat hij nu, deze nacht, plotseling de gelegenheid had benut om er met een Japans Irving-toestel vandoor te gaan. Om kort daarna door zijn Engelse strijdmakkers te worden neergeschoten....

Jim Lokler viel van de ene verbazing in de andere.

„Het is haast ongelofelijk! Onmogelijk! Hoe bestaat het?" stamelde Jim aldoor. „Maar dan moet u mijn broer ook gekend hebben! Hij was ook in de Cobra-Post in opleiding."

„Hoe heet ie dan?" vroeg de ontsnapte piloot.

„Wilbert Lokler uit Aberdeen in Schotland!"

„Alle duivels....!" viel de Engelsman uit. Langzaam gleed hij naar het zand terug. „Dan.... ben.... ik.... je broer....!"

Nog een paar woorden mompelde hij, bleef toen bewusteloos in Jim's armen liggen. De emotie was te groot geweest.

Jim Lokler was lijkbleek geworden. Het geronk van een tweemotorig opsporingsvliegtuig, dat boven de horizon opdoemde, drong niet tot hem door. Laag boven de grond scherend bewoog het een drietal brede lichtbundels zigzag over de vlakte, in de richting van de smeulende wrakstukken.

Nog enkele minuten en Wilbert Lokler zou door zijn broer, geholpen door een legerarts en een aantal verplegers, het opsporingsvliegtuig worden binnengedragen, de eerste stap op weg naar een algeheel herstel....

Snipperdag

Jongens, wat fijn, de meester is ziek,
Die meester van ons kon niet komen,
't Is naar voor de meester, maar wij
zijn nu vrij,
Dat hadden we niet kunnen dromen.

Wij mochten naar huis, zeg. Mijn
moeder zei: „Bah!
Verdwijn en loop niet voor mijn
voeten,
Die meester van jullie, die zwom
weer te veel,
Ga spelen en doe hem de groeten!"

Mijn moedertjelief, ze meende 't
niet kwaad,
Ze smeerde een zak vol kadetjes,
Ze gaf ons een appel, een flesje
met melk
En gunde ons verder veel pretjes.

Mijn vriendje en ik, we gingen op
stap,
We liepen langs wei en langs wegen,
Wij hadden een „snipperdag",
broodjes en melk,
Alles heel plotseling gekregen!

De hele dag lang scheen de zon op
ons neer,
We werden zo bruin als een nikker,
En meester, de meester, die
stakkerd, ach, hè!
Hij was er zo ziek als een kikker.





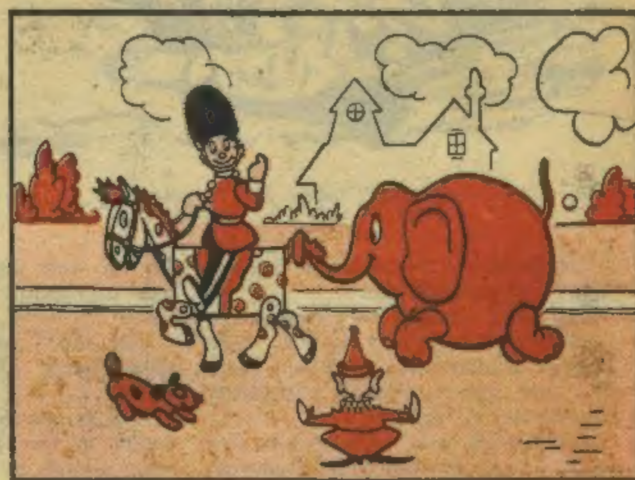
1. Tommie maakt een heerlijk ritje op Batty, zijn prachtige paard. Als hij langs het huis van Dollie komt, roept zij: „Help, Tommie, help!"



2. „Kijk eens in mijn keuken," zegt Dollie. „Mijn gootsteen is verstopt en het water stroomt over de grond. Wat moet ik doen?"



3. Tommie denkt lang na. Dan zegt hij: „Ik heb een reuzenidee! Wacht, maar even!" En zo hard hij kan rijdt Tommie op zijn paard weg!



4. Even later komt Tommie terug en heeft Jumbo achter zijn paard gebonden. De slimme Tommie weet dat olifanten met hun slurf water opzuigen.

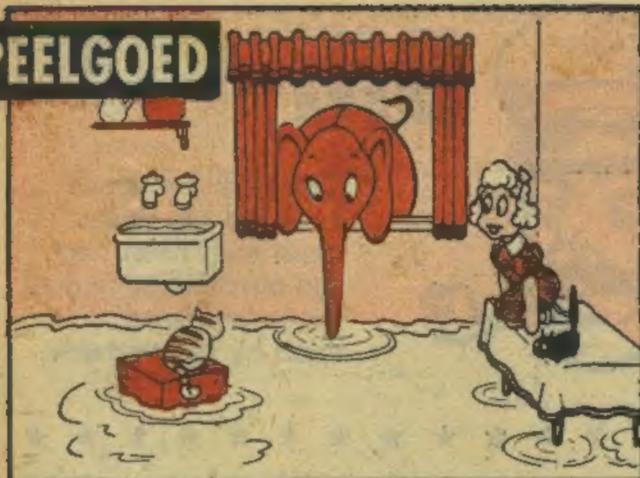




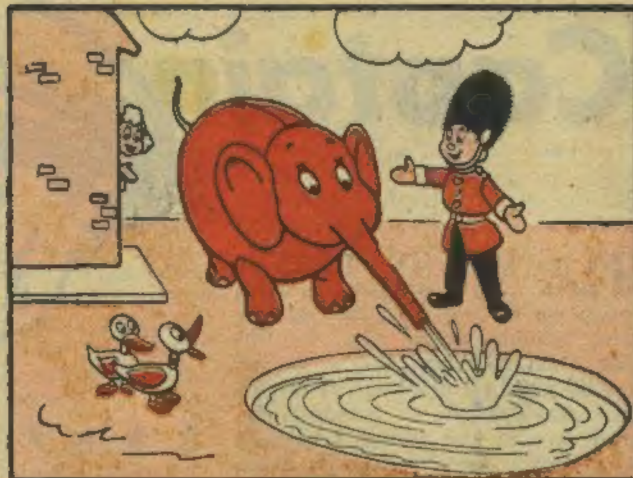
1. Op een mooie najaarsdag moeten zij buiten spelen. Dat is gezond," heeft moeder gezegd. En eerlijk gezegd is het ook wel leuk.



2. Er staat een sterke wind en plotseling waait de hoed van de vogelverschrikker af. De hoed maakt heel wat rare tuimelingen en. ..



5. Jumbo komt precies op tijd. Het water staat al zo hoog, dat Dollie op de tafel is geklommen. Jumbo steekt zijn slurf naar binnen en begint het water op te zuigen.



6. Daarna loopt Jumbo naar de vijver en spuit het water uit. Hij blijft zuigen en spuiten, totdat al het water uit de keuken is verdwenen. „Brave Jumbo," zegt Tommie.



7. Alles in de keuken is natuurlijk nat geworden. Zij brengen alles naar buiten om het te laten drogen. Het paard helpt ook en Jumbo houdt de drooglijn vast.



8. Zij kunnen in de natte keuken niet eten, maar dat hindert niet. Zij brengen de boterhammen en de bordjes naar buiten, en met zijn allen gaan zij buiten eten.



3. ...valt plotseling over kleine Bunnie heen. Bunnie weet niet hoe hij het heeft. Maar de tweeling heeft veel plezier om die wandelende hoed.



4. Zie je hoe leuk hij het vindt in die hoed te zitten?" zegt Jennetje. „Weet je wat, we geven hem die hoed voor zijn verjaardag!"

Captain Bill



Captain Bill was een verwoed hengelaar. Maar eens heeft hem zijn onschuldige hengel het leven gered, zoals hij zelf vertelde.



Hoe het komt, dat wij hem zo maar „Bill" mochten noemen, weten we nu nog niet; het zal zijn eigen schuld geweest zijn, dat het niet „Oom Bill" was. Wel weten we, dat hij altijd vol prachtige, avontuurlijke verhalen zit, en wanneer zijn grote pijp en nog grotere tabakszak te voorschijn komen, nou, dan zitten Elly en ik al heel gauw dicht in zijn buurt. Hij trekt eerst nog een paar diepe rimpels alsof hij zwaar nadenkt, blaast een grote rookwolk uit.... en steekt van wal:

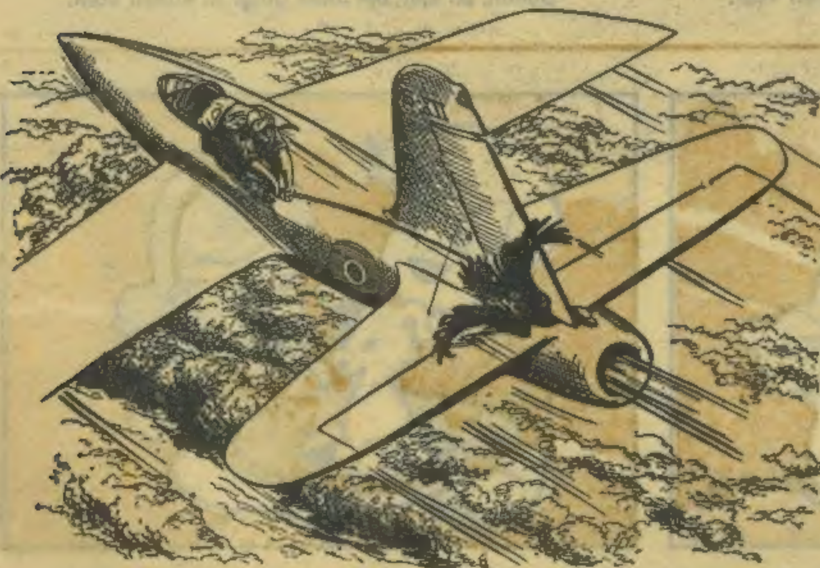
„Het is al weer een paar jaartjes geleden, dat ik bij een groepje vliegers was ingedeeld, dat de Suezkanaalzone moest bewaken. Het vliegveld was maar erg klein, en misschien daardoor erg gemoedelijk en gezellig. Veel was er niet te beleven, en wanneer de dagelijkse patrouillevlucht er op zat, was het zwaarste deel van onze dagtaak al weer achter de rug. De rest van de tijd verdeelde ik tussen mijn hobby: vissen, en het maken van lange tochten in de prachtige omgeving.

Urenlang kon ik dwalen tussen de geweldige graven van de oude pharao's en de prachtige tempels, welke die heren lieten bouwen voor hun goden, duizenden jaren geleden. Daar zijn nog heel wat spannende verhalen over te vertellen.

Maar ik zou jullie vertellen, hoe ik aan mijn hengelstok mijn leven te danken heb.... Het was een mooie ochtend toen ik met mijn visgerei naar een rustig plaatsje aan het water ging. Een uurtje later was ik al in een fiks gevecht gewikkeld met een kanjer van een vis. Opeens hoor ik naast me een stem: „Captain, kolonel Bings vraagt of u dadelijk op het bureau wilt komen, er is haast bij!" Ik liet de vis verder maar aan zijn lot over, schroefde de hengel uit elkaar en meldde me vijf minuten later stram in de houding bij mijn chef.

De kolonel schoof net een brief opzij en dook in een bureaula, waar hij een blikken kistje uit te voorschijn haalde, en begon daarin te zoeken. Na een poosje haalde hij er een stafkaart uit, bestudeerde die een ogenblik en tekende met rood potlood een paar kruisjes. Toen pas leek het, of hij mij opmerkte. Een brede grijns trok over zijn gezicht: „Captain! Hier is een karweitje, waar je juist geknipt voor bent! Ik verzeker je echter, dat het niet voor de poes is, en je zult er je handen wel vol aan hebben. Zoals je weet, is professor Laskens drie maanden geleden van hier uit vertrokken om onderzoekingen te doen naar de broedplaatsen van de sprinkhanen in de moerassen van de Nijl en te bestuderen welke middelen er aangewend moeten worden om de hele broed ineens te vernietigen, zodat die beesten niet meer in kilometerslange colonnes hele landstreken kaal kunnen vreten. Nu hebben we uit het oerwoud een bericht door gekregen, dat hij gewond is en onmiddellijk hulp nodig heeft. Terwijl men naar jou aan het zoeken was, heb ik de G-XII al startklaar laten maken en er staat ook een brancard in. Je begrijpt, dat er niet veel tijd te verliezen valt! Hier heb je de kaarten van het gebied waarover je vliegt; de vermoedelijke plaats waar de karavaan zich bevindt, heb ik er op aangetekend. In die buurt moet je goed uitkijken naar rooksignalen. Succes!" 'n Salnut en even later liep ik op de straaljager toe, die door enige monteurs al op gang was gebracht en die heftig sputterend aan het begin van de startbaan stond. De zitplaats achter de bestuurder was er uit gesloopt en in de plaats daarvan stond, met een beetje goede wil, tussen een wirwar van electrische geleidingen en staalkabels van mijn vlieginstrumenten, de brancard geschoven.

Met een forse zwaai wilde ik me in de stuurstoel laten zakken, toen ik merkte, dat de hengel nog steeds om mijn nek bungelde. Tijd om het apparaat eerst terug te brengen waar het thuishoorde, was er niet, dus schoof ik alles maar zolang op de brancard en was weldra verdiept in mijn instrumenten. Met het gierende geraas van de motoren in de oren schoot ik de grasmat af de jungle tegemoet. Het eerste gedeelte van de tocht ging over bekend terrein, maar na een half



....terwijl het angstzweet over mijn gezicht gutste....

uurtje verdwenen de bebouwde akkers en gingen over in een ondoordringbaar oerwoud. Van boven af was de bodem nergens meer te zien. Alleen de rivier leek een wit, kronkelend lint in een oneindige massa groen.

Veel herkenningspunten leverde de streek niet op en ik was zo goed als helemaal op mijn kompas aangewezen. Daar er voorlopig toch geen doel in zicht was, bleef ik vrij hoog zitten om zodoende het stoten van de remous zoveel mogelijk te ontwijken.

Plotseling merkte ik, dat de horizon links van me omhoog kwam. Automatisch stuurden mijn voeten bij, maar tot mijn schrik reageerde het stuur niet meer, het leek wel, of het geblokkeerd was. Ook het kompas draaide weg. Het richtingsroer moest geklemd zitten. Maar hoe dat hier mogelijk was, was me een volslagen raadsel. In de opkomende razende angst, die zich van mij meester maakte, rukte ik aan de handle en de glazen koepel boven me schoof open. Een gierende stormwind sloeg in mijn gezicht en sneed mijn adem af. Een blik naar de staart van het toestel was voldoende om de oorzaak van de ramp te zien. Die was voldoende om het bloed in mijn aderen te verstijven.

Een grote vogel was tegen de kabel van de staart gevlogen en zat nu klem tussen het draaiende en vaste gedeelte. De veren fladderden heftig in de felle luchtstroom die het dier steeds vaster tegen het roer drukte.

Als de weerlicht greep ik naar mijn hengel en schoof het eerste stuk met één hand over de rand van de cockpit, met de andere hand schoof ik er het tweede eind aan en zo kon ik net ver genoeg komen. Hoe het me gelukt is, weet ik niet, maar terwijl het angstzweet over mijn gezicht gutste, lukte het me het cadaver los te werken, dat toen met een boog in de ruimte verdween. Met een plof viel ik terug in de stuurstoel, net op tijd om het toestel weer op te trekken, weg van de op mij toeschietende aarde.

Even later lag de machine andermaal in de goede koers en nog geen tien minuten later zag ik recht voor mij uit de omtrekken van het meer, waaraan, volgens het bericht, de tenten van de professor moesten liggen. Ik begon nu in een wijde cirkel om het moeras heen te vliegen om de rookkolom te ontdekken, het afgesproken teken. En ja, hoor, rechts onder me kronkelde een dunne rookslert omhoog en toen, lager vliegend, ontdekte ik ook de witte tenten van het kamp, dat professor Laakens had laten opzetten.

Hij bleek ook verstand van vliegen te hebben, want de negers hadden keurig netjes een baan uitgezet van bladeren, waarbinnen ik zonder veel moeite kon landen.

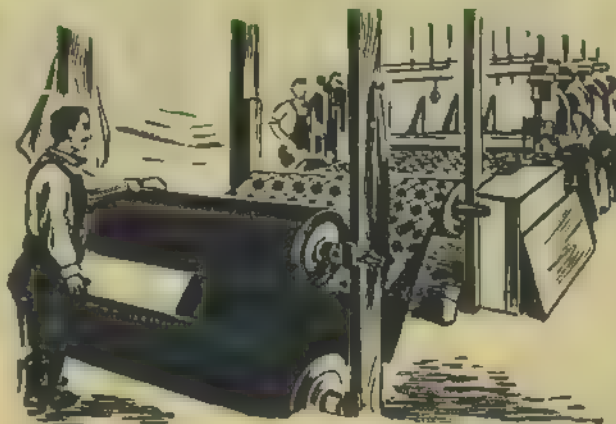
Hoewel mijn hachelijk avontuur goed was afgelopen, bibberden mijn benen nog erg toen ik over de rand van de cockpit kroop en in ieder geval is het zeker, dat geen van al die zwarte negers ooit zo'n witte „blanke" heeft gezien als toen!

De professor was er erg aan toe, het linkerbeen was gebroken en hij leed veel pijn. Toch gaf hij geen kik, toen ik met behulp van een paar takken zijn been voorlopig spalkte. Ook was het een pijnlijke geschiedenis, toen de negers hem op de brancard in de cockpit moesten tillen. Maar uiteindelijk lukte het toch en twee uur later lag de goede man al op de operatietafel. Later heb ik hem nog vaak op zijn ziekbed opgezocht en werden we dikke vrienden. En die hengel, zul je vragen.... Ja, dat was weer een verhaal op zichzelf. Door de geweldige kracht, die ik achter die stoot zette om het beest los te krijgen, verloor ik bijna het evenwicht en daarom verdween met de vogel ook de hengel. Laat nu de professor, toen hij na zijn genezing weer terugging, die hengel terugvinden. Hij heeft hem zuinig bewaard, en met de eerste koerier, die hij terugstuurde, kwam ook de hengel mee, waar ik mijn leven aan te danken had."

LINOLEUM

Men hoort natuurlijk al dadelijk een bekende klank in dat woord en wel: lijnolie. Dat is inderdaad de grondslag, waarop de hele bewerking rust. De uitvinder was een zekere Walton, die omstreeks het jaar 1863 te Staines bij Londen de eerste linoleumfabriek oprichtte. Vaklui, die het artikel leerden kennen, zochten al gauw naar een geschikte manier om het na te maken zonder in botsing te komen met de wet. Want het product van Walton was beschermd. De meeste pogingen liepen uit op tijd- en geldverlies, maar één manier was min of meer raak. Het was die van Taylor-Pernacotte, wiens materiaal veel vlugger klaar was dan dat van Walton. Er zat echter ook een groot nadeel aan vast: het was lang niet zo sterk. Maar het was ook veel goedkoper, omdat de productiekosten veel lager waren.

Hoe maakte men linoleum? Men hing een katoenen netwerk op en liet er gekookte lijnolie langs vloeien



totdat men een zekere dikte kreeg en een product, dat men linoxyne noemde. Dit vermengde men met verhitte gomsoorten en kurk- of houtmeel. Daarna kwam het product op grote kalanders of walsen, die de massa persten op stevige jute (het goedje waarvan zakken gemaakt worden). Daarna kwam de rode deklaag er onder. Zo verkreeg men het uni-linoleum, of het éénkleurige.

Een verdere stap was het graniet-linoleum uit twee kleuren. Later maakte men van het patroon metalen vormen, waardoor op de jute een laag fijngemalen linoleumcement kwam te liggen, gevormd uit veel losse hoopjes van allerlei kleuren.

Als men een laag had van twee centimeter dik, werd deze onder speciale zware persen samengedrukt tot drie en tweetiende millimeter.

Hoe sterk linoleum wel was, blijkt uit het volgende: als men de slijtage van linoleum op 1 stelt, dan is die slijtage bij graniet 2.4, bij baksteen 2.6 en bij eikenhout 4.5.

En men weet toch ook wel, dat men zulke stukjes linoleum gebruikt om er allerlei mooie tekeningen en patronen in te kerven of te snijden en af te drukken? Dat zijn dan de zo bekende linoleumsneden.

vL.

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG GAAT MET MEVROUW MATINA OP REIS NAAR LINDEN. VIKKIE MOET DAAR DANSEN IN DE SCHOUWBURG. MAAR MEG, EEN OUDE ZIGEUNERIN, WIL VIKKIE PAKKEN EN MET HAAR MEENEMEN.



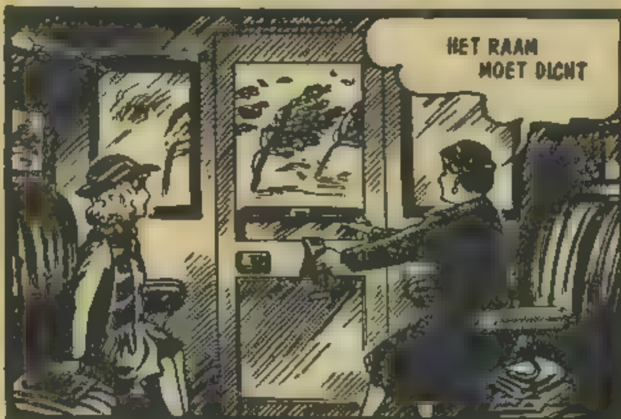
VIKKIE IS KLAAR MET HAAR DANS. ZIJ BUIGT VOOR DE JONGENS EN MEISJES IN DE ZAAL, DIE HARD VOOR HAAR KLAPPEN. MEG, DE ZIGEUNERIN, LOOPT VLUG DE ZAAL UIT OM BUITEN OP VIKKIE TE WACHTEN. ALS ZIJ VIKKIE KAN MEENEMEN, ZAL ZIJ HET MEISJE ELKE DAG LATEN DANSEN. DAN KRIJGT MEG VEEL GELD VAN DE MENSEN.



MAAR DAT VALT MEG NIET MEE. MEVROUW MATINA EN VIKKIE GAAN SAMEN DE SCHOUWBURG UIT, DUS NU KAN MEG HET MEISJE NIET MEENEMEN. ZIJ HOORT MEVROUW MATINA EN VIKKIE SAMEN PRATEN. „MORGEN GAAN WIJ SAMEN NAAR LINDEN," ZEGT MEVROUW MATINA, „KOM NIET TE LAAT OP HET STATION. DE TREIN GAAT OM TIEN UUR.



VIKKIE STAAT DE VOLGENDE MORGEN VROEG OP, ZIJ ZORGT, DAT ZIJ OP TIJD NAAR HET STATION GAAT. MEVROUW MATINA KOMT OOK AL GAUW. VIKKIE IS DE VORIGE AVOND VROEG NAAR BED GEGAAN; ZIJ IS NU GOED UITGERUST, WANT DE REIS NAAR LINDEN DUURT ERG LANG. DAAR KOMT DE TREIN AL.



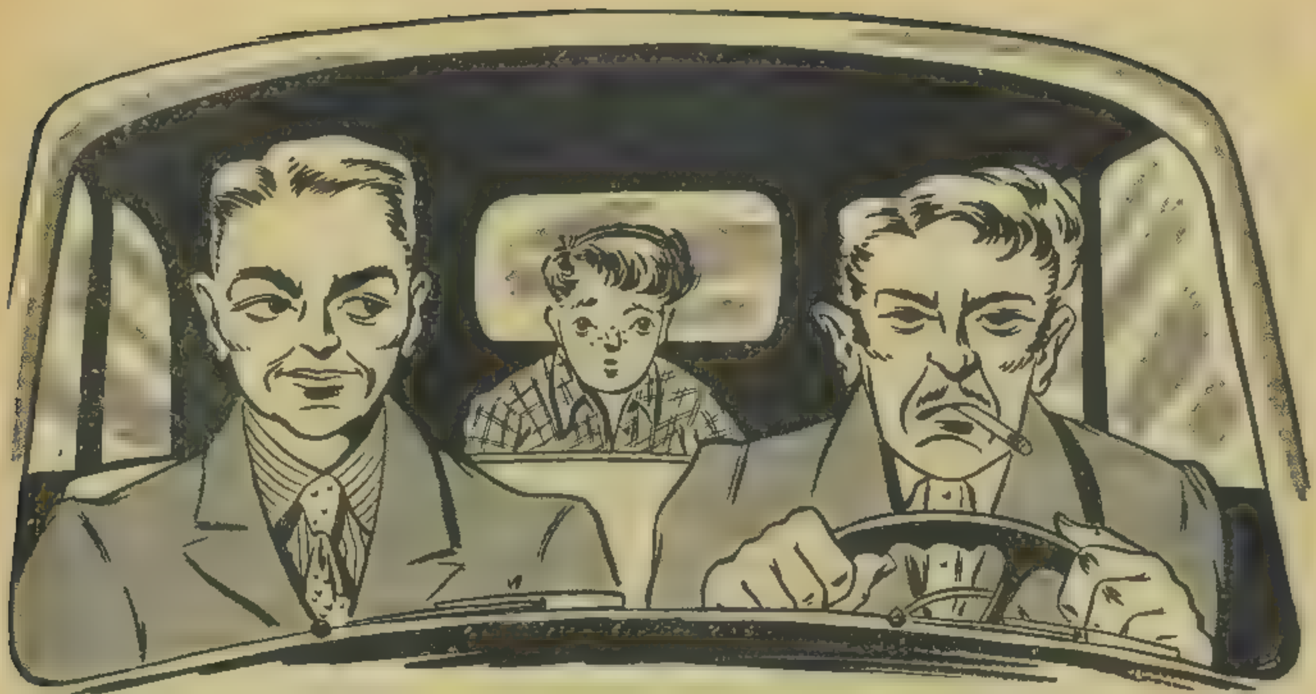
MEVROUW MATINA EN VIKKIE GAAN IN EEN HOEKJE BIJ HET RAAM ZITTEN EN NEMEN EEN BOEK OM ONDERWEG TE LEZEN. HET RAAMPJE STAAT OPEN, DAT IS LEKKER FRIS. MAAR HET BEGINT FLINK TE WAAIEN. MEVROUW MATINA STAAT OP EN WIL HET RAAMPJE DICHT DOEN. ANDERS GAAT HET TOCHTEN IN DE TREIN.



MAAR JUIST OP DAT OGENBLIK STEEKT DE WIND NOG HARDER OP EN RUKT DE HOED VAN MEVROUW MATINA'S HOOFD. DE HOED WAAIT DOOR HET RAAM WEG. MEVROUW MATINA VINDT HET HEEL JAMMER, WANT OP HAAR HOED ZIT EEN MOOIE EN KOSTBARE SPELD. EVEN LATER STOPT DE TREIN BIJ EEN STATION.



VIKKIE STAPT VLUG UIT DE TREIN, ZIJ WIL DE HOED GAAN ZOEKEN. MISSCHIEN IS HIJ IN DE STRUIKEN LANGS DE SPOORLIJN TERECHT GEKOMEN. „KOM GAUW TERUG, HOOR," ZEGT MEVROUW MATINA. „DE TREIN BLIJFT HIER MAAR ENKELE MINUTEN STAAN" VIKKIE BELOOFT, DAT ZIJ ZO GAUW MOGELIJK TERUG ZAL KOMEN.



Achter in de wagen zat een jongen in een geruite blouse en een spijkerbroek.

Opsporing verzocht....

De gemeentepolitie verzoekt opsporing van de veertienjarige Cornelis Marinus Rappert, luisterend naar de naam Cor, die sinds eergisteren spoorloos is verdwenen. Zijn signalement luidt: stevige jongen, ongeveer anderhalve meter lang, kort donkerblond haar, litteken op zijn rechterknie. Vóór zijn verdwijning droeg Cor een blauw-geel geruite blouse met een donkerblauwe spijkerbroek, gele sokken en open sandalen. Hij verliet Woensdagmiddag de ouderlijke woning om te gaan voetballen met het schoolelftal, maar is daar niet verschenen en sindsdien vermist. De commandant van de gemeentepolitie looft een beloning uit voor degenen, die aanwijzingen kunnen geven, welke leiden tot de opsporing van Cor Rappert."

In de drukkerij draaiden de enorme persen duizenden nummers van het stedelijk dagblad, waarin het bericht over de verdwijning van Cor, met een foto van hem er bij, stond afgedrukt.

Cor was op de krant geen onbekende; alle redacteuren kenden hem als een pientere knaap, die niets liever wilde dan zelf ook eens journalist worden. Hij had de verslaggevers al verschillende malen op nieuwtjes, die zich in de stad afspeelden, attent gemaakt, zodat deze dezelfde avond nog onder de ogen van de lezers kwamen.

Toen Cor voor zijn genoegen politieman ging spelen, bezorgde hij heel wat mensen een hoop narigheid. Maar de booswichten werden gevangen



Toen om vijf uur op die bewuste Vrijdag de krantenverkopers luid schreeuwend het nieuws van de verdwijning van Cor bekend maakten, zaten twee rechercheurs van politie bij Cor thuis met zijn vader en moeder te praten.

„Och, mevrouw Rappert," zei een van de rechercheurs geruststellend, „uw zoon is een flinke kerel, die niet in zeven sloten tegelijk zal lopen. Hij zal vandaag of morgen wel weer komen opdagen."

„Ik begrijp er niets van," snikte Cor's moeder. „Wat kan er met de jongen gebeurd zijn?"

„Huil maar niet, moeder," bemoedigde de vader van Cor. „Onze zoon is een jongen uit één stuk. Hij mag zijn neus wel eens wat ver in een wespennest willen steken, wanneer het gaat om een nieuwtje voor de krant, maar terugkomen doet ie vast en zeker."

Mijnheer Rappert klopte zijn vrouw op de schouder, zonder er iets van te laten merken, dat hij zelf ook dodelijk ongerust was....

Het begon al te schemeren, toen een grote zwarte luxe-auto met een snelheid van meer dan honderd kilometer over de betonnen rijksweg reed in de richting van de grens. Achter in de wagen zat een jongen in een geruite blouse en een spijkerbroek. Hij was niet vastgebonden en had geen prop in zijn mond, zoals in spannende detectiveverhalen voorkomt. Integendeel, zijn begeleiders waren erg vriendelijk voor hem en zouden dat blijven, zolang Cor — want die was het — precies deed, wat ze wilden.

Maar wát dat was, kon Cor op geen stukken na zeggen.

Toen hij Woensdagmiddag op weg was naar het voetbalveld, stopte een grote zwarte wagen — dezelfde waar hij nu in zat — vlak bij hem. Een van de heren in de auto had hem de weg gevraagd naar de Slaksteeg en Cor had spontaan aangeboden de heren er wel even heen te zullen brengen. Dus was Cor ingestapt en had hun de weg gewezen naar de Slaksteeg, een heel smal straatje, dat Cor wel kende, maar waar hij eigenlijk nog nooit was geweest, omdat hij het er wel wat griezelig vond.

Daar aangekomen vroegen de heren

hem of hij misschien wist, waar zich de opslagplaats van Rooie Kees bevond. Even flitste er iets door Cor's hoofd. „Rooie Kees"! Die naam had hij meer gehoord. Snel dacht hij na en toen schoot hem te binnen, dat een van de verslaggevers van de krant het er weleens over had gehad in verband met een „duister zaakje". Welk zaakje, wist Cor niet.

„'ns Even denken. Rooie Kees, zegt u? Wacht 's." Cor kreeg een schitterend idee. Hij stapte resoluut uit en liep een opkoperswinkeltje binnen. Achter de toonbank in de halfdonkere, rommelige ruimte stond een man. Geheimzinnig trok Cor hem mee in een hoekje en fluisterde: „Rooie Kees."

Onmiddellijk verdween de argwaan van het gezicht van de oude man. Hij keek Cor even aan en antwoordde toen: „Zesentwintig — driemaal bellen — wachtwoord: komt Hein vanavond biljarten."

Nu was het de beurt van Cor om argwaan te krijgen. Bij een dergelijk geheimzinnig gedoe moest er iets niet in de haak zijn. Hij liet echter tegenover de oude baas niets merken en herhaalde: „Zesentwintig — driemaal bellen — wachtwoord: komt Hein vanavond biljarten."

De opkoper knipte met zijn glurende oogjes en Cor verdween weer uit het winkeltje. Snel liep hij naar de beide mannen in de auto, stapte in, ging weer op de achterbank zitten, boog zich voorover met zijn hoofd tussen de schouders van de mannen en fluisterde: „Zesentwintig — driemaal bellen — wachtwoord: komt Hein vanavond biljarten."

Verrast keken de heren tegelijk op. „Hoe weet jij dat?" liet een van hen zich ontvallen.

„Zit jij ook in de zaak?" vroeg de ander.

Op deze vraag had Cor niet gerekend, maar zijn tegenwoordigheid van geest liet hem niet in de steek en hij antwoordde, zonder het zelf goed te beseffen: „Nou, ja, als u het zo noemen wilt."

„Dat treffen we dan bijzonder goed. Blijf maar even in de auto wachten, we zijn zo terug." De heren stapten uit en liepen in de richting van nummer zesentwintig.

Cor's hart bonsde bij dit spannende avontuur. Hij zat op zijn plaatsje in de auto vastgenageld en vroeg zich wat onrustig af, wat dit allemaal te betekenen had. Hij dacht er helemaal niet aan, dat het weleens beter kon zijn, als hij snel de benen nam....

Na enkele minuten waren de heren weer terug.

„Ik heb een speciale opdracht voor jou," zei de man, die de belangrijkste van de twee bleek te zijn. „Rijden maar, Joop," vervolgde hij. De auto zette zich in beweging en Cor wachtte op de dingen, die gingen komen. Wat zich in de volgende vierentwintig uur afspeelde, zal Cor niet licht vergeten.

's Avonds heel laat stopte de auto bij een alleenstaande woning ergens in de bossen. Er stonden een paar bedden in het huis, waarvan de mannen een sleutel hadden, en Cor kreeg een bed aangewezen met de mededeling, dat hij maar moest gaan slapen. Hij hoorde de heren nog even praten en toen gingen ook dezen kennelijk naar bed, want het werd rustig in het huis. Cor lag nog een tijdje wakker, maar na een half uur gepiekerd te hebben, wat er toch allemaal met hem gebeurde, viel hij tenslotte in slaap.

De volgende morgen in alle vroegte trokken ze de grens over. In de daarop volgende uren kwam Cor in aanraking met allerlei ongure individuen, die opdrachten kregen van de heren. Cor meende er uit te begrijpen, dat het iets met smokkelen te maken had. Maar omdat iedereen dacht, dat die kleine jongen er bij hoorde, vond niemand het nodig hem iets uit te leggen. En om zich niet te verraden durfde Cor ook niets te vragen.

Tegen de avond kreeg Cor opdracht om een gesloten enveloppe weg te brengen naar een adres, ergens in een grensdorp. Hij moest ongemerkt de douane zien te passeren. Niet helemaal op zijn gemak vertrok Cor. Hij kende de weg al zo'n beetje. De zon was juist ondergegaan en het werd al aardig donker. Na een klein uur lopen was hij op het aangegeven adres.

De man, die de brief in ontvangst



Geheimzinnig trok Cor hem mee in een hoekje en fluisterde: „Rooie Kees."

nam, gaf Cor een kameraadschappelijke klap op zijn schouder, bood hem een stoel aan en, omdat hij niet beter wist of Cor was precies op de hoogte, beging hij de fout om de brief hardop aan een vriend, die bij hem was, voor te lezen. Zo werd in het bijzijn van Cor het hele plan voor een grootscheepse smokkelaffaire besproken. Cor trok een onverschillig gezicht, maar zat intussen gespannen te luisteren en knoopte alle bijzonderheden goed in zijn oren. Even later kreeg hij een brief mee voor „de baas".

„Lees hem eerst zelf even goed door, zodat je precies weet, wat er in staat. Kom je onderweg in moeilijkheden, vernietig de brief dan, eet hem desnoods op, als de douane hem maar niet in handen krijgt."

Dat liet Cor zich geen twee keer zeggen. Hij las:

„Vertrek post A om elf uur — langs tweede landweg met pantserwagen — aankomst post B om half een — wachtwoord: niet schieten — om klokslag drie uur de grens over."

„Oké, mijnheer, komt in orde," en met een gezicht alsof hij dagelijks zulke karweitjes opknapte, stak Cor de brief in z'n binnenzak. De mannen hadden echter niet in de gaten, dat Cor het hart in de keel klopte en dat zijn hoofd rood en warm werd van opwinding. Ze konden ook niet weten, wat Cor in z'n schild voerde. Als ze dat wisten, zouden ze Cor nu niet grijnslachend en handenwrijvend nakijken....

Na tien minuten naderde Cor de douanepost. Hij stond in tweestrijd. Zou hij het geheime pad door het bos terug nemen en proberen de hele zaak alleen op te knappen, of bij de douane alles vertellen en zorgen, dat hij hulp kreeg?

Ineens viel zijn oog op een achteloos weggeworpen stuk krant aan de kant van de weg. Honderdeneen gedachten speelden hem door het hoofd. Nu pas schoot het hem te binnen, dat hij misschien een prachtig verhaal hierover kon schrijven. Hij zou de held zijn bij de ontmaskering van de internationale smokkelaarsbende. Uit nieuwsgierigheid om te zien of het een krant was, die hij kende, raapte hij het stuk papier op.

Bij het zwakke schijnsel van het maanlicht werd zijn blik plotseling getrokken door een berichtje: „Opsporing verzocht...."

En voor het eerst sinds hij van huis was realiseerde hij zich, dat zijn ouders ongelofelijk in ongerustheid over hem moesten zitten. De geheimzinnige en spannende avonturen hadden hem zo in beslag genomen, dat hij al het andere was vergeten....

Maar nu schrok hij toch wel en vastbesloten sprong hij op en holde in de richting van de douanepost.



Zijn blik werd plotseling getrokken op een berichtje: „Opsporing verzocht"....

Hijgend rende hij het wachtlokaaltje binnen en liet een van de beambten de brief lezen.

Verrast keek de man op. „Zo, ventje, en hoe kom jij daaraan, waarom kom je ons dat vertellen. Wie ben jij?"

Cor haalde het stuk krant, dat hij inderhaast in zijn zak had gestoken, te voorschijn en liet de man het berichtje van zijn verdwijning lezen.

„Aha, geronseld voor vuile zaakjes," zei de beambte en hij floot zachtjes tussen zijn tanden, terwijl hij de andere douaniers betekenisvol aankeek.

„Knap gedaan, jongen. En toch geloof ik, dat je nog even het spel zult moeten doorspelen, want als je niet terugkomt, krijgen de heren argwaan."

Cor begreep direct waar het om ging. Hij zag hoe de mannen nauwkeurig de gegevens uit de brief overschreven en daarna de enveloppe weer zorgvuldig dichtplakten.

„Geef je opdrachtgever gewoon deze brief en doe precies, wat hij je zegt."

Cor stapte op en begaf zich naar de verlaten woning in het bos. Hij merkte niet, dat hij door een rechercheur van de grensbewaking werd gevolgd....

De volgende nacht was het hele grensgebied gealarmeerd. Grenspolities met karabijnen hadden zich langs alle boswegen verdekt opgesteld.

Om klokslag drie uur zou de pantserwagen met smokkelwaar de grens passeren. Cor, die naar bed was gestuurd, bleef met kloppend hart liggen wachten op de dingen, die komen zouden. Hij hoorde een torenklok slaan. Twee uur.... half drie.... drie uur....

Toen.... hoorde hij in de verte schieten en ogenblikkelijk daarna vernam hij in de vertrekken beneden hem een lawaai, alsof er gevochten werd. Een schot klonk door het huis en even later stormde een douanier met een revolver in de hand zijn kamer binnen. Het was dezelfde man, die hem geschaduwd had.

„Zo, jongeman, daar zijn we," zei hij gehaast maar toch vriendelijk. „Zeg eens, hoeveel mensen bevinden zich in dit huis?"

Cor antwoordde, terwijl hij uit zijn bed opsprong: „Twee mannen en ik."

„Juist," hernam de man. „Dan hebben we ze te pakken. Je hebt kranig werk geleverd, hoor. De hele bende, waarnaar we al een half jaar zochten, is vannacht „geknipt". Kom maar gauw naar beneden. Morgenochtend vroeg word je gehaald door je vader en moeder en de politiecommandant. We hebben gisteren direct opgebeld, dat je terecht was."

Beneden gekomen, zag Cor nog net, hoe beide heren, die tot de leiding van de bende behoorden, geboeid in een overvalwagen werden weggebracht. Even later kwam iemand vertellen, dat de pantserwagen in het bos na een korte schietpartij zich had overgegeven....

Nauwelijks was Cor de volgende dag thuis gearriveerd, nadat hij door zijn ouders was opgehaald, of hij kreeg een van de krantenmensen op bezoek. De journalist kwam hem vragen of hij een ooggetuigeverslag wilde schrijven van de ontmaskering van de smokkelbende.

Cor begon ijverig zijn spannende verhaal neer te schrijven en dezelfde avond nog konden alle mensen het opzienbarende verslag van Cor Rappert in de kranten lezen.

Er werden cadeautjes bij hem thuisbezorgd en de commandant van politie kwam hem persoonlijk een enveloppe brengen, waarin een premie zat van honderd gulden.

„Ja, want jij bent degene geweest, die aanwijzingen heeft gegeven tot de opsporing van jezelf," lachte de politieman goedhartig. „Maar als ik je een goede raad mag geven: Wanneer je een volgende keer weer eens achter misdadigers aangaat, laat het dan je ouders even weten. Want eigenlijk heb je ons een hoop narigheid bezorgd."

Cor knikte zwijgend en keek een beetje schuldig naar zijn ouders. Want achteraf moest hij toch wel toegeven, dat het ook weleens heel anders met hem had kunnen aflopen....

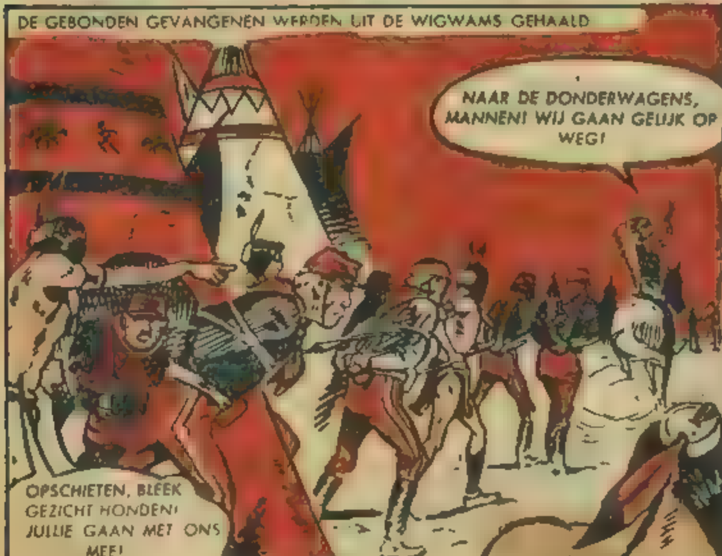


KIT KARSON EN DE PIONIER KARAVAAN



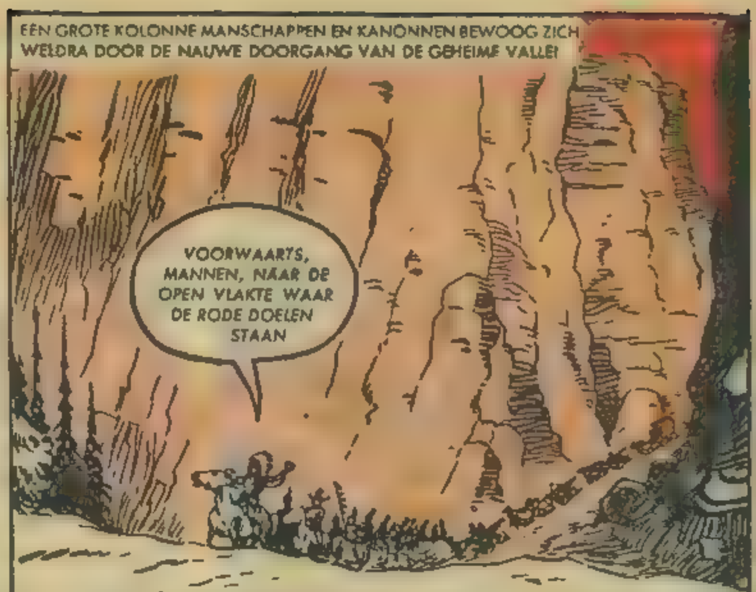


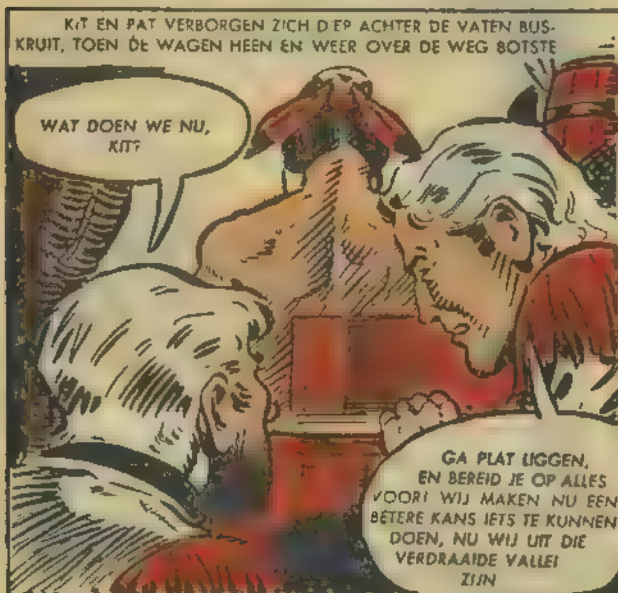


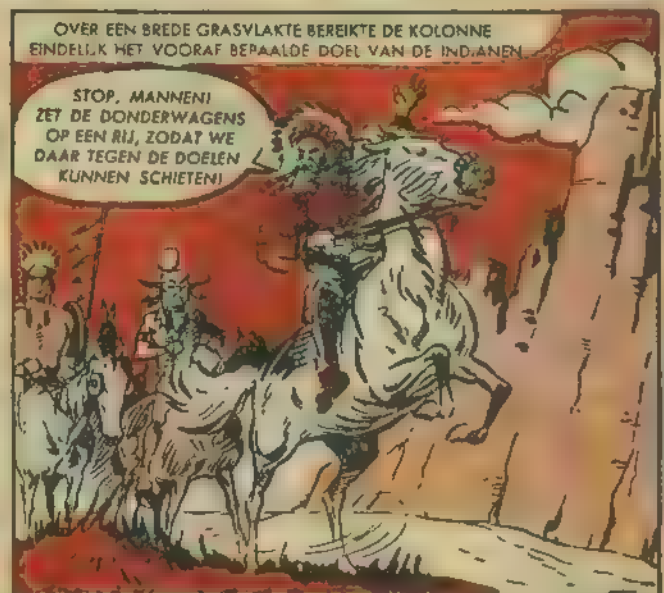


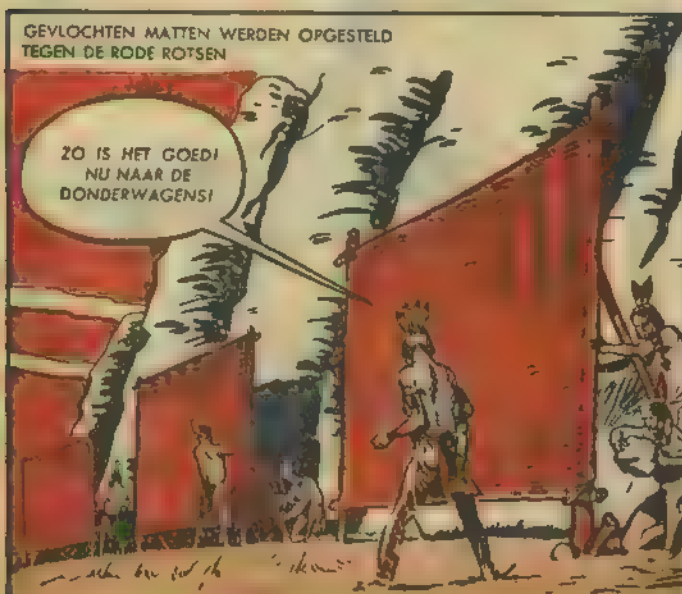



TWEE INDIANEN SPRONGEN OP DE BOX VAN DE KRUITWAGEN....
WIJ LEREN HOE DONDERWAGENS AFSCHIETEN, DAN ALLE BLEEKGEZICHTEN IN ZEE GOOIEN!
ALL DE RODE MANNEN ZULLEN HET LAND WEER ZELF REGEREN!


EEN GROTE KOLONNE MANSCHAPPEN EN KANONNEN BEWOOG ZICH WELDRA DOOR DE NAUWE DOORGANG VAN DE GEHEIME VALLEI
VOORWAARTS, MANNEN, NAAR DE OPEN VLAKTE WAAR DE RODE DOELEN STAAN

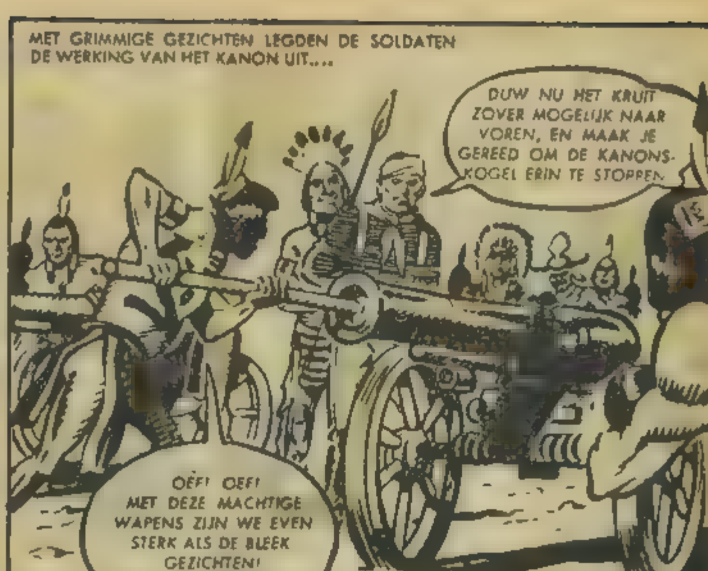

KIT EN PAT VERBORGEN ZICH DIEP ACHTER DE VATEN BUSKRUIT, TOEN DE WAGEN HEEN EN WEER OVER DE WEG BOTSTE
WAT DOEN WE NU, KIT?
GA PLAT LIGGEN, EN BEREID JE OP ALLES VOOR! WIJ MAKEN NU EEN BETERE KANS IETS TE KUNNEN DOEN, NU WIJ UIT DIE VERDRAAIDE VALLEI ZIJN

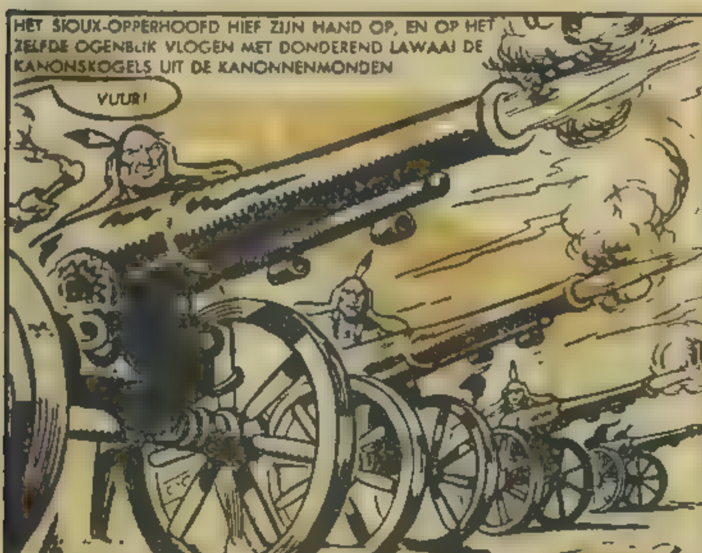

OVER EEN BREDE GRASVLAKTE BEREIKTE DE KOLONNE EINDELIJK HET VOORAF BEPAALDE DOEL VAN DE INDIANEN
STOP, MANNEN! ZET DE DONDERWAGENS OP EEN RIJ, ZODAT WE DAAR TEGEN DE DOELEN KUNNEN SCHIETEN!


GEVLOCHTEN MATTEN WERDEN OPGESTELD TEGEN DE RODE ROTSEN
ZO IS HET GOED! NU NAAR DE DONDERWAGENS!


MET DE VUURMONDEN NAAR DE DOELEN GERICHT, WERDEN DE KANONNEN NAAST ELKAAR OPGESTELD
BRENG NU DE GEVANGEN BLEEKGEZICHTEN HIER O, WIJZE MEDICIJNMAN!
HET ZAL GEBEUREN O, MACHTIG OPPERHOOFD!


LUISTERT, GIJ BLEEKGEZICHT-SOLDATEN! LEER ONS DIE DONDERWAGENS GEBRUIKEN, EN JULLIE ZULLEN LEVEN! INDIEN JULLIE WEIGEREN, ZULLEN JULLIE ONMIDDELLIJK GEDOOD WORDEN! DOCH AL DOEN JULLIE HET NIET, DAN ZULLEN WIJ HET TENSLOTTE TOCH WEL TE WETEN KOMEN, DUS GEEFT HET NIETS, OF JULLIE WEIGEREN! DAN ZIJN JULLIE ECHTER DOOD. ALLEMAAL DOOD!
ER ZIT VOOR ONS NIETS ANDERS OP! DUS VOORUIT MAAR, RODE DUIVEL!


MET GRIMMIGE GEZICHTEN LEGDEN DE SOLDATEN DE WERKING VAN HET KANON UIT....
DUW NU HET KRUIT ZOVER MOGELIJK NAAR VOREN, EN MAAK JE GEREED OM DE KANONSKOGEL ERIN TE STOPPEN
OEF! OEF! MET DEZE MACHTIGE WAPENS ZIJN WE EVEN STERK ALS DE BLEEK GEZICHTEN!

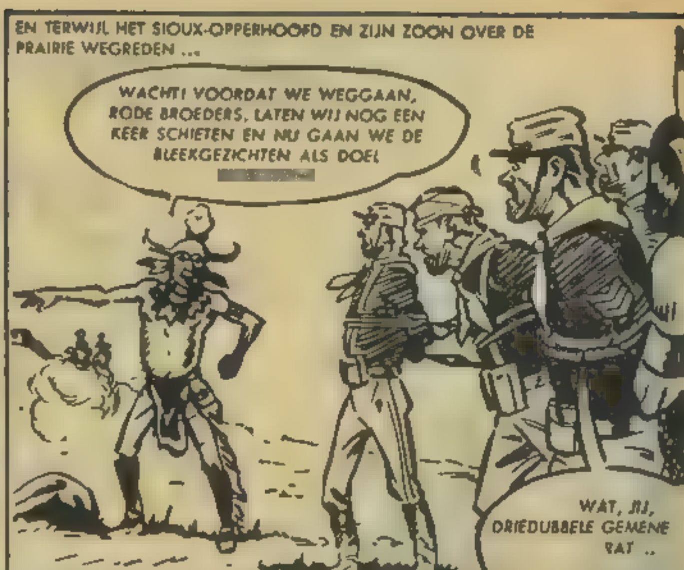

HET SIOUX-OPPERHOOFD HIEF ZIJN HAND OP, EN OP HETZELFDE OGENBLIK VLOGEN MET DONDEREND LAWAAI DE KANONSKOGELS UIT DE KANONNENMONDEN
VUUR!


KOMT, RODE BROEDERS! LATEN WIJ KIJKEN, OF DE KOGELS DOEL GETROFFEN HEBBEN!
ZIJ ZIJN ER ALLEMAAL NAAR TOE GEGAAN! DIT IS ONZE KANS, PAT!

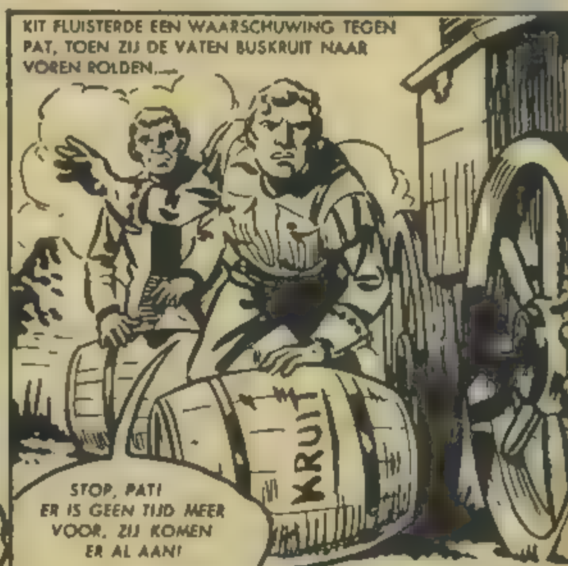

ZACHT SPRONG KIT OP DE GROND, TERWIJL DE INDIANEN NAAR VOREN SNELDEN...
GEEF ME VIER KRUITVATEN, PAT! DAN LATEN WE DE KANONNEN DE LUCHT IN VLIEGEN, VOORDAT ZIJ HET IN DE GATEN
KRUIT
HIER IS HET EERSTE VAATJE, KIT!

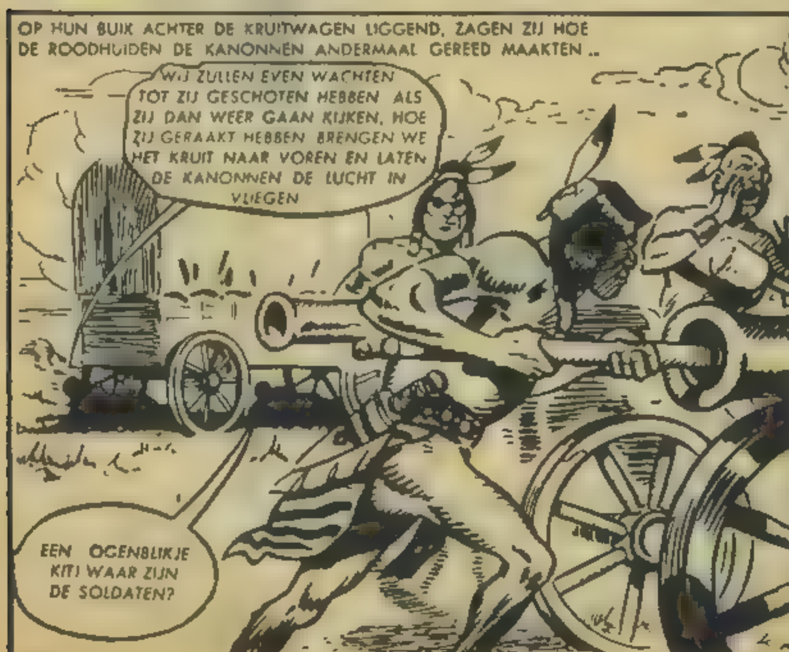

BIJ DE DOELEN GRIJNSDE HET OPPERHOOFD MET VOLDOENING....
OEF! GOED GEMIKT, BROEDERS! WE BEHOEVEN NIET MEER TE WETEN! DE TIJD IS GEKOMEN, OM HET SEIN VOOR DE GROTE OPSTAND TE GEVEN!


GROTE MEDICIJNMAN! U BLIJFT HIER EN NEEMT MIJN BEVEL OVER! IK GA MET MIJN ZOON EEN KRIJGSRAAD BELEGGEN! KEER MET DE DONDERWAGENS NAAR DE VALLEI TERUG!
IK HOOR EN GEHOORZAAM, O, WIJS EN GROOT OPPERHOOFD!


EN TERWIJL HET SIOUX-OPPERHOOFD EN ZIJN ZOON OVER DE PRAIRIE WEGREDEN ...
WACHT! VOORDAT WE WEGGAAN, RODE BROEDERS, LATEN WIJ NOG EEN KEER SCHIETEN EN NU GAAN WE DE BLEEKGEZICHTEN ALS DOEL
WAT, JIJ, DRIEDUBBELE GEMENE RAT ..


DE SOLDATEN WERDEN, ONDANKS HEFTIGE TEGENSTAND AAN DE DOELEN VASTGEBONDEN ..
EN NU NAAR DE DONDERWAGENS, RODE BROEDERS, WIJ ZULLEN EENS ZIEN, HOE DIE BLEEKGEZICHTEN VAN HUN EIGEN MEDICIJN HOUDEN! DIE BLEKE HONDEN HEBBEN VELE GOEDE RODE JAGERS MET HUN MACHINES NAAR DE EEUWIGE JACHTVELDEN GEZONDEN
HET IS MET ONS GEDAAN! ZIJ HEBBEN ONS BEDROGEN! WIJ VLIEGEN NU IN STUKKEN!


KIT FLUISTERDE EEN WAARSCHUWING TEGEN PAT, TOEN ZIJ DE VATEN BUSKRUIT NAAR VOREN ROLDEN....
KRUIT
STOP, PAT! ER IS GEEN TIJD MEER VOOR. ZIJ KOMEN ER AL AAN!


OP HUN BUIK ACHTER DE KRUITWAGEN LIGGEND, ZAGEN ZIJ HOE DE ROODHUIDEN DE KANONNEN ANDERMAAL GEREED MAAKTEN ..
WIJ ZULLEN EVEN WACHTEN TOT ZIJ GESCHOTEN HEBBEN ALS ZIJ DAN WEER GAAN KIJKEN, HOE ZIJ GERAAKT HEBBEN BRENGEN WE HET KRUIT NAAR VOREN EN LATEN DE KANONNEN DE LUCHT IN VLIEGEN
EEN OGENBLIKJE KIT! WAAR ZIJN DE SOLDATEN?


KIT GING EEN KLEIN EINDJE OVEREIND EN SMOORDE EEN KREET VAN AFSCHUW
PTS! DIE GEMENE RODE DUIVELS! ZIJ GEBRUIKEN DE SOLDATEN ALS DOEL! WIJ MOETEN IETS DOEN! EN WEL OGENBLIKKELIJK! ANDERS ZIJN DIE ARME KERELS VERLOREN!
OPSCHIETEN

Lydia, de film en de geschiedenis

Lydia beweerde dat zij nooit iets onthouden kon van haar schoollessen. Toen stelde haar vader haar op de proef.... Lydia bleek een geweldig geheugen te hebben.



Lydia tekende een poppetje op de kaft van een schrift.

Lydia tekende een poppetje op de kaft van een schrift, zette met enkele lijntjes een huisje achter het kleine figuurtje en trok toen om het poppetje en het huisje een keurige cirkel. Daarna begon zij aan een ander poppetje, maar haar „nijvere" arbeid werd onderbroken door de heer Versteegh, die van achter zijn boek met een schuin oog naar haar had zitten kijken.

„Zeg, Lydia," zei hij een tikje geërgerd, „ben je nu nog niet klaar met die geschiedenisles?"

Met een zucht legde Lydia haar potlood neer. „Nee, vader," bekende zij en voordat mijnheer Versteegh iets kon zeggen, vervolgde zij: „Maar dat is echt geen reden om zo verontwaardigd te kijken, paps! Tenslotte kan ik het ook niet helpen, dat ik al die droge feiten niet in mijn hoofd kan krijgen. Er komen alsmaar nieuwe namen en nieuwe jaartallen en ik heb nu eenmaal een slecht geheugen. Als ik mij toevallig herinner, dat een bepaalde vrede in 1702 is gesloten, weet ik niet meer hoe die vrede heet, en als ik wel de naam van de vrede ken, weet ik het jaartal niet meer. En de namen van al die mensen — ik kan het eenvoudig niet allemaal onthouden."

„Hm," bromde mijnheer Versteegh, „jij wilde toch filmster worden, niet?"

„Nou en of, dolgraag!"

„Nu, ik geloof, dat je dan ook heel wat moet onthouden. Je zult je rollen toch moeten leren, nietwaar?"

Verontwaardigd sprong Lydia op. „Maar dat is heel iets anders!" riep zij vol vuur uit. „Dan is er verband tussen hetgeen je moet onthouden, dat maakt het veel gemakkelijker. Ik bedoel alleen maar, dat ik geen afzonderlijke feiten zonder veel samenhang in mijn hersens kan prenten. Ik kan niet onthouden welke veldheer in welke stad was, waar een bepaalde slag werd gestreden en welke verdragen in welke jaren werden gesloten. Heus, paps, ik doe wat ik kan, maar het lukt mij eenvoudig niet."

„Ik heb nog wel altijd gedacht, dat er wel verband in de geschiedenis zat," zei mijnheer Versteegh met grappige verwondering. „Maar ja, als jij die dingen niet kunt onthouden, zal er wel weinig aan te doen zijn en zit je dus eigenlijk je tijd te verprutsen. Zouden we niet beter naar een goede film kunnen gaan vanavond? Daar leer je dan misschien nog iets van voor je eigen loopbaan."

Lydia keek haar vader even ongelovig aan. „Meent u dat?" vroeg zij toen.

„Ja, natuurlijk," zei hij, „je zult toch iets voor je toekomst moeten doen."

„Paps," zei Lydia, haar vader omhelzend, „je bent de beste paps van de hele wereld. Waar gaan we naar toe?"

„Ja, daar zit ik nu juist over te piekeren," zei mijnheer Versteegh. „Moeder heeft het fornuis met de nieuwe krant aangemaakt en we kunnen dus niet in de krant kijken wat de programma's voor vanavond zijn. Maar weet je wat? Loop maar even naar mijnheer Dongers in de Eksterstraat, je weet wel, die vriend van mij; die laat je wel even in zijn krant kijken. Maar denk eraan, Lydia, hij heeft er een geweldige hekel aan om zijn krant uit te lenen. Vraag hem



„Natuurlijk! Luistert u maar. In Lido is „Een achtervolging in het Wilde Westen" onder regie van Gerlof Benting."

dus niet of je zijn krant mee mag nemen."

„Maak je geen zorgen, paps," lachte Lydia. „Ik breng het keurig voor elkaar. Over een half uurtje ben ik terug met alle gewenste inlichtingen. Tot straks."

Glimlachend hoorde mijnheer Versteegh hoe zijn dochtertje door de gang rende en bijna direct daarna de voordeur achter zich dicht liet vallen. Hij nam zijn boek weer op, maar veel las hij die avond niet meer, want twintig minuten later kwam zijn dochtertje al weer de kamer binnenstormen.

„Ik weet het, paps, allemaal," riep zij opgewonden. „Moet u luisteren! In Rialto gaat „Sabotage" met Jean Dean en Willy Kitsch. In Rembrandt „De Eeuwige Melodie" met regie van Tim Simmons en in de hoofdrollen Barbara Sandwick en Alec Guinness; in Tivoli „De Wens van Annette" met Donald Lawson en Minette Raffles; regie: Vista Carloso; en in Roxi is „De Getemde Feeks" met Danielle Darvos en Pierre Richmond en geregisseerd door Leonide Bourdindo; in Corso zijn Steward Wenger en Alette Ditter in „Vacantie in Parijs"; dat is met de muziek van Warner Ralston, weet u wel? In Luxor draait „De Zilveren Dansschoen" met Helena Lodd en John Prescott en Will Kent. In Capitol is de première van „Barbaren" met Lydia Haddell en Sarah MacLeod en Ted Rovers. Voor die film hadden ze twee regisseurs, Anthony Kiltens en Jean Dupont. Zo, dat zijn eigenlijk wel de beste films die er op het ogenblik draaien. Wilt u de andere ook weten?"

„Weet je die zelf dan?" vroeg mijnheer Versteegh.

„O ja, ik dacht wel niet, dat ze u zouden interesseren, maar ik heb ze voor alle zekerheid toch ook maar even nagekeken. Moet u luisteren...."

„Hoeveel zijn er?" onderbrak mijnheer Versteegh haar.

„O, niet zo veel. Een stuk of twaalf maar."

„En weet je ook wie erin spelen en door wie ze zijn geregisseerd?"

„Natuurlijk! Luistert u maar. In Lido is „Een achtervolging in het Wilde Westen" onder regie van Gerlof Benting en in de hoofdrollen spelen Will Cronin en Isabel Masters...."

Mijnheer Versteegh onderbrak haar opnieuw, ditmaal door zijn hand op te heffen. „Als ik het goed begrijp, Lydia," zei hij, „weet je dus welke films er in ongeveer twintig bioscopen draaien en weet je ook, wie de regisseurs en de hoofdrolvertolkers zijn. Is dat juist?"

„Ja, dat klopt," zei Lydia een beetje verwonderd.

„Je weet dus precies, welke namen van bioscopen, films, regisseurs en filmsterren bij elkaar horen. Je hebt dat in enkele minuten uit je hoofd geleerd. Ik begrijp dat niet zo goed. Vanavond heb je mij nog gezegd, dat je beslist geen namen kon onthouden en dat je nooit wist welke namen bij bij elkaar hoorden. Kun je mij dat eens uitleggen?"

„Ik...." begon Lydia, maar plotseling begreep ze waar haar vader op doelde en de woorden bleven in haar keel steken. Zij keek strak naar haar voeten.

„Met geschiedenis is het iets anders...." begon zij toen weer, maar plotseling hief zij haar hoofd op en diep blozend keek zij haar vader recht aan. „U hebt gelijk," zei ze toen. „Ik heb mijzelf wijsgemaakt, dat ik het niet kon.... Als u het goedvindt, ga ik nu meteen die geschiedenisles leren."

„Uitstekend," zei mijnheer Versteegh en hij verdiepte zich weer in zijn boek.

Een half uur lang werd de stilte door geen enkel geluid verbroken. Toen klapte Lydia haar boek dicht en opkijkend zei ze: „Ik ken het, vader. Wilt u soms overhoren?"

„Ben je mal," zei mijnheer Versteegh, „als jij het zegt, zal het wel zo zijn. Zullen wij dan nu maar gaan?"

„Gaan?" vroeg Lydia. „Waar naar toe?"

„Nou, naar de film. Dat hadden we toch afgesproken, niet?"

Een ogenblik was Lydia te verbaasd om een woord uit te brengen. Toen bloosde zij van genoegen en juichte: „Meent u dat?"

„Ja, natuurlijk."



De woorden bleven in haar keel steken en ze keek strak naar haar voeten.

„Maar ik dacht, dat het alleen een list van u was!"

„Ja, het was ook een list. Maar je hebt je teleurstelling zo sportief opgevat, dat ik vind, dat je wel een beloning hebt verdiend."

En gelukkig en tevreden gingen vader en dochter naar de bioscoop.

Iris

EEN „LUCHTIG" DRAMA

In 1934 reed een Japanse bus in een ravijn. Er zaten zeven passagiers in de bus en een chauffeur. Deze laatste kwam om het leven, doch de passagiers werden gered. Wat was het geval? Halverwege de afgrond kwam de bus op een boom terecht, en daardoor werd de val voor een paar seconden onderbroken. Die paar seconden waren voor de inzittenden voldoende om hun handen door de geopende ramen te steken en zich aan de takken van de boom vast te grijpen. De bus viel verder zonder de passagiers. Zij dankten hun leven aan hun buitengewone lenigheid en behendigheid, wat niet te verwonderen was, daar het zeven luchtacrobaten waren die in een circus iedere avond aan zweefrekken werkten.

MET ONS DRIETJES

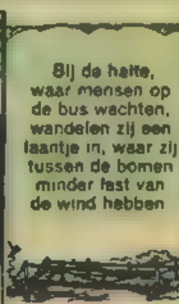


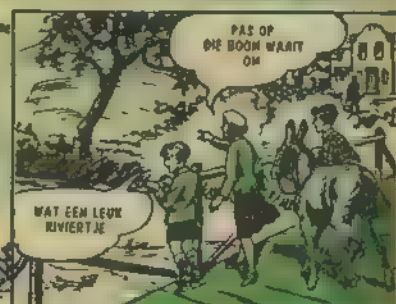
Drie wezen, Nan, Nobby en kleine Joe, zijn met hun ezeltje Neddy naar Londen gegaan om werk te zoeken. Zij krijgen alle drie een baantje in een rijschool. Op een goeie dag komt er bij hen in de buurt een circus.

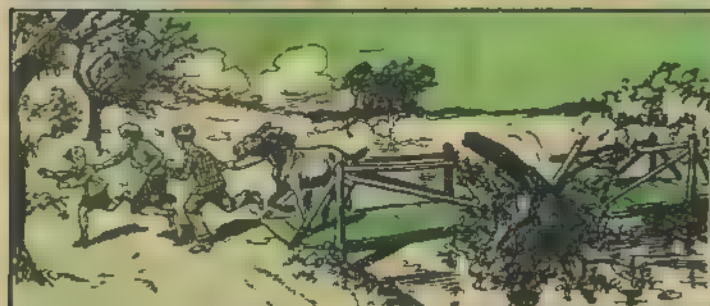




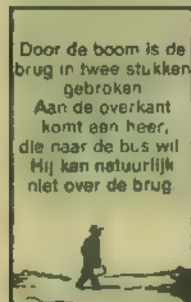


















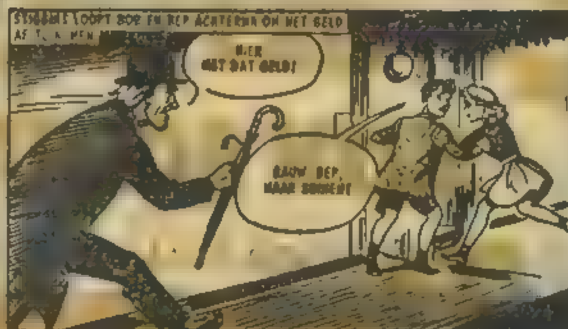






BOB EN BEP

BOB EN BEP ZIJN GEVLUCHT UIT HET AKELIGE WEESHUIS VAN STIGGINS, DIE HEN STEEDS ACHTERVOLGT
ZIJ HEBBEN TWINTIG GULDEN GEKREGEN VOOR EEN RECLAMEFOTO
STIGGINS WIL DAT GELD AFNEMEN.

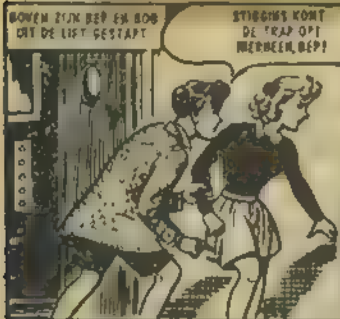




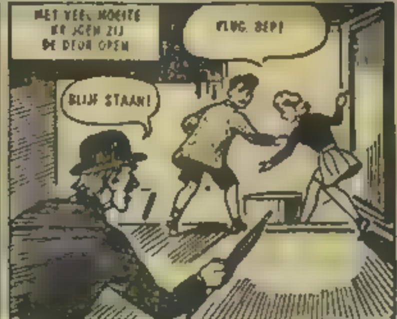




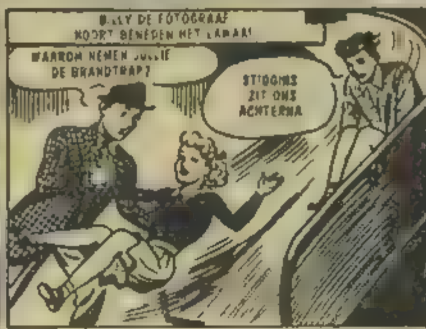


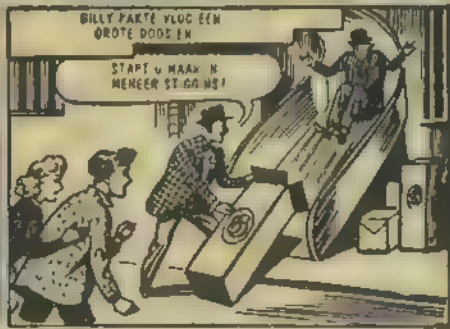


















MACKIMMEL BETAALDE ZIJN SCHULD

DOOR FRANK LASKIER



Kapitein Mackimmel was een kwade zeerob. Maar eens heeft hij getoond een goed hart te hebben. En dat was.. .

Kapitein Mackimmel bevoer de zeeën tussen Panama en China, tussen Australië en Japan — al lag zijn geliefkoosd operatiegebied langs de Chinese kust — en overal wist hij geld te maken. Het stond zo duidelijk op zijn gezicht geschreven als het litteken zichtbaar was van de wond die hij eens van oor tot mond in een gevecht had opgelopen.

Een burgeroorlog was een kolfje naar zijn hand, en een revolutie vond hem steeds in de nabijheid — als zakenman. Hij kocht wapens en verkocht ze weer aan de meestbiedende — bracht ze desnoods de halve wereld rond, indien hij kans zag er nog iets meer voor te maken.

Gedurende de eerste jaren van de oorlog was Mackimmel gezagvoerder geweest op een vrachtstomer, die twee voet dieper in het water lag dan de voorschriften toestonden: hij stouwde voor eigen rekening een extra-deklading en bracht op die wijze schip en bemanning in gevaar. Met het aldus verdiende geld kocht hij zich zijn eigen schip, de *Elspeth*, een verroest afdankertje van een Australische maatschappij.

In de haven van Hwangyen, aan de Oostchinese Zee, heb ik Mackimmel voor het laatst gezien, en die geschiedenis is waard verteld te worden.

Van Lunt, de Hollandse handelaar, Ah Tam, de Chinees, en ik zaten op de voorgalerij van de club, toen de *Elspeth* voor de havenmond verscheen, en als dronken naar de veiligheid van een ankerplaats zwaaide. We staarden met open monden naar het gebeukte schip, dat bovendien een gapende wond in de linkervoorsteven toonde, naar bakboord overhelde en waarvan de opbouw niet veel meer was dan een verwarde massa verwrongen staal. Van zijn overvolle dekken klonken de schrille tonen van Chinese muziek en een paar raketten, zoals die bij Chinese feesten afgeschoten plegen te worden, vlogen sissend de hoogte in.

„Kapitein Mackimmel heeft zijn taak volbracht," zei Ah Tam plechtig, terwijl hij opstond en stijf naar zijn stok reikte. „Hij zal voor altijd herdacht worden in mijn gebeden en in die van mijn volk." De oude man trok zijn kleed nauw om zich heen, en hinkte naar de deur.

„Dit is een vreemd geval," zei Van Lunt, toen we alleen waren. „Zo vreemd, dat ik het niet zou hebben geloofd, als ik het persoonlijk niet met absolute zekerheid wist." Hij wees naar het geteisterde schip en naar de sloep, die juist van haar zijde afvoer.

„Ah Tam is een arm man. Dat weet Mackimmel. Toch heeft hij een opdracht voor hem uitgevoerd, heeft er vrijwel zijn schip bij verloren en hij ontvangt er niets voor terug, behalve" — de stem van de Hollander haperde van pure ongelovigheid — „behalve het genoegen een aantal relieken en een paar honderd Chinezen te hebben gered."

Voor mij, die Mackimmel en zijn karakter kende, was dit inderdaad heel vreemd. Dat hij voor een Chinees zou werken, kon ik nog aannemen, maar nooit dat hij zulks zonder betaling zou doen en bovendien zijn schip nog zou riskeren. Ik moest op dit moment denken aan de tijd, waarin hij en ik op hetzelfde schip hadden gemonsterd — hij als eerste officier, ik als tweede, op de *Sai-Pan*, een oude vrachtboot, die op de wilde vaart onder Panamese vlag voer.

Mackimmel was jong en oersterk; zijn brede schouders leken een misvorming tegenover zijn geringe lengte. Hij was gewend met een blanke bemanning te werken; de onze bestond

uit Chinezen, en hij stak zijn afkeer van hen niet onder stoelen of banken. Toen ons schip de haven van Norfolk, in de Verenigde Staten, binnenviel om te bunkeren, sloeg ik hem gade terwijl hij zijn orders bulderde naar de mannen, die het kolenruim volstortten. Ik zag hem, beneden in de bunkers, terwijl het licht van de olielampen zijn geweldige spieren lieten uitkomen, en ik hoorde de doffe slag van zijn vuisten, waarmee hij de sjouwers opjoeg.

Hij kwam even aan dek om frisse lucht te happen, zag mij en grijnslachte.

„Jullie gaan te zacht om met die koelies," smaalde hij. „Ik lust ze. Ik zal die gele schoeljes laten werken tot ze er bij neervallen."

Maar vóór de avond van diezelfde dag kreeg Mackimmel last, en wel van een zijde, vanwaar men dit allerminst zou hebben vermoed.

De kok van de *Sai-Pan* was een magere, oude Chinees uit Kanton, een kalm en bedaard man, wie men de waardigheid aflas uit de trekken van zijn fijnbesneden, geel gezicht. Hij werd gerespecteerd door zijn landgenoten en zijn woorden hadden gezag bij hen; de oude man was in de heilige stad van Peking geweest en hij leidde hun godsdienstoefeningen. Niet alleen bij de Chinezen, ook bij de officieren was hij zeer gezien, en zij behandelden hem ongewoon vriendelijk.

Op de primitief ingerichte *Sai-Pan* kon in de hutten geen water worden getapt; er was slechts één kraan, en deze bevond zich aan de buitenwand van de kombuis. De kok had geen hulp en de gezagvoerder had daarom dit voorschrift ingevoerd: ieder, die heet water gebruikte uit de ketel in de kombuis, moest dit vervangen door koud water uit de kraan.

Zodra het bunkeren was afgelopen en de uitgeputte bemanning in het vooronder was gekropen, begaf Mackimmel zich naar de kombuis en tapte water voor een bad. De kok, omgeven door dertig vuile borden en pannen, zag zijn enige voorraad warm water in de ketel sterk teruglopen. Ik hoorde hem Mackimmel verzoeken het getapte water door koud te vervangen. De eerste officier negeerde hem volkomen en nam bovendien nog het restje warm water. De kok stond in de deuropening en herhaalde zijn verzoek, waarbij hij, toen Mackimmel hem voorbijschoof, protesterend een hand ophief.

Toen hij de lichte aanraking van de hand op zijn arm voelde, zette Mackimmel zijn emmer neer en sloeg de kok met de rug van zijn hand dwars over het gezicht. Daarop haalde hij nog uit voor twee vuistslagen, rechts en links, die de oude man tegen het schot sloegen, vanwaar hij bewusteloos op het dek gleed. Bloed stroomde uit zijn neus. Mackimmel liet hem daar liggen en nam zijn bad.

Een half-uur later werd hij in de hut van de kapitein ontboden. Daar bevond zich ook de kok, met een steward, die als tolk optrad. Maar zelfs voor een dergelijke brute, gemene mishandeling, volkomen onuitgelokt, zou onze kapitein nooit een eerste officier ontslaan. Hij gaf Mackimmel onder vier ogen een uitbrander, betaalde de kok twee dollars (die de oude man verachtelijk op tafel liet liggen) en beschouwde het incident daarmee als gesloten.

Het was dat soort van schip. Hij was dat soort van gezagvoerder.

Ik verliet het schip in Christobal, in Panama, en ik wist niet hoe de reis verder was verlopen. Maar nu, zeven jaar later, bestormden deze herinneringen mij weer, terwijl ik de sloep van de *Elspeth* door de haven van dit verafgelegen land zag varen, en het stervende daglicht de wonden van het schip verhulde. De sloep kwam aan de wal; Mackimmel stapte uit en liep in de richting van de club. Hij was kennelijk uitgeput en de kleren hingen aan zijn lichaam, zoals ze dat alleen doen wanneer de drager er dagen en nachten in heeft geslapen, gevochten en gewerkt. Terwijl wij naar de breedgeschouderde man keken, die stijf de straat op kwam lopen, klonk uit de schaduwen naast mij de zware stem van de Hollander van Lunt.

„Ah Tam is nog een Chinees van de oude school, die van mening is, dat sommige dingen bewaard moeten blijven, ongeacht de kosten. Toen hij vernam, dat Chinese legerbenden naar Peking oprukten en de heilige stad bedreigden, besloot hij de heilige gewaden, relieken en manuscripten, die daar werden bewaard, tezamen met ongeveer vierhonderd priesters die in gevaar zouden verkeren wanneer zij gevangen werden genomen, te redden. Van hieruit heeft hij alles geregeld; de priesters en de heilige voorwerpen heeft hij, vóór de legers Peking hadden bereikt, naar de kust boven Chinwangtao, in de Golf van Liaotoeng, laten overbrengen. Het grootste deel van zijn geld heeft hij daaraan uitgegeven. Toen heeft hij getracht een schip te charteren, dat zou willen beproeven de blokkade te breken, de priesters en de heilige voorwerpen daar aan boord te nemen en hier te brengen. Maar voor het geringe bedrag dat hem nog restte, was langs de gehele Chinese kust geen kapitein te vinden die het risico wenste te nemen. Toen kwam Mackimmel opdagen, hij nam de opdracht zonder aarzelen aan — en hij verklaarde nadrukkelijk het gratis te zullen doen."

Ik zag Mackimmel de straat over-



Toen hij de lichte aanraking van de hand op zijn arm voelde, zette Mackimmel zijn emmer neer en sloeg de kok met de rug van zijn hand dwars over het gezicht.

steken en het kantoor van de havenmeester binnengaan, en ik kon mijn oren nauwelijks geloven. Het eerstvolgende half uur kwamen verscheidene mannen op de voorgalerij zitten en onder hen bevond zich de slordig geklede en gehavend uitziende machinist van de *Elspeth*. Uit zijn mond vernamen wij grotendeels het verhaal van deze heldhaftige en verbazingwekkende reis.

Mackimmel was er, met volmaakt zeemanschap, in geslaagd de *Elspeth* door de Oostchinese Zee en in de Golf van Liaotoeng te manoeuvreren, zonder te zijn opgemerkt. Precies op de afgesproken tijd bevond hij zich op de aangegeven hoogte, in een inktzwarte nacht, met gierende wind, afgewisseld door plensbuien. Terwijl hij zo dicht mogelijk onder de wal kroop en op de signaallichten van de kust wachtte, begon de uit allerlei nationaliteiten samengestelde bemanning, afgeschrikt door het gevaar en met het vooruitzicht op een slechts geringe beloning, te muiten. Mackimmel ging naar beneden om met hen te redeneren; om zijn betoog te onderstrepen, hield hij in de ene hand een ijzeren staaf en in de andere een geladen revolver. Binnen enige minuten had hij het begin van muiterij de kop ingedrukt.

Toen de signaallichten op de kust waren aangeflitst, lukte het hem, ondanks het zware weer, de sloepen uit te zetten, de gevluchte priesters en de kisten met kostbaarheden van de wal af te halen en veilig aan boord te brengen. Daarna lichtte hij het anker en stoomde de nacht in voor de terugreis.

Ook deze verliep niet zonder avonturen, want de *Elspeth* werd ontdekt door een Chinese kanonneerboot, die het vuur opende, toen aan het signaal om te stoppen geen gevolg werd gegeven. Een man als Mackimmel zou van oordeel zijn geweest, dat nu de tijd was gekomen priesters en lading overboord te werpen, om daarna zijn schip te laten doorzoeken en dit aldus te redden. Maar Mackimmel heeft dit niet gedaan; hij veranderde van koers en ging op de vlucht. Drie granaten waren verantwoordelijk voor een gat in de voorsteven, de in elkaar geschoten brug en acht doden. Mackimmel gaf daarna zijn roercommando's vanaf het achterschip en koerste zo dicht onder de kust dat de kiel over de bodem schuurde. De achtervolgende en niets vermoedende kanonneerboot liep op de banken, die Mackimmel kende als geen ander, omdat hij op deze hoogte menigmaal smokkelhandel had gedreven. Terwijl de kanonneerboot scheef op de bank lag, herstelde Mackimmel zijn vorige koers. De gehele terugreis wisten de pompen maar amper het binnenstromende water weer te lozen. Met een volkomen uitgeputte bemanning heeft hij tenslotte het schip veilig thuisgevaren.



Mackimmel ging naar beneden om met hen te redeneren; om zijn betoog te onderstrepen, hield hij in de ene hand een ijzeren staaf.

Van Lunt en ik hadden zwijgend naar dit verhaal geluisterd. Nadat hij het had verteld, bleef de machinist ineengedoken op zijn stoel zitten; ik zag dat de hand, waarin hij zijn glas hield geklemd, trilde.

Op het trapje dat naar de voorgalerij leidde, klonken zware voetstappen; we keerden ons terzijde en zagen Mackimmel. De machinist stond meteen op en vertrok.

„Zo — hij is dus aan het kletsen geweest," gromde Mackimmel en ging zitten. Vermoeidheid had diepe groeven getrokken in zijn gezicht, dat grauw zag; zijn ene arm en zijn hals zaten in verband, maar zijn harde ogen zagen nog even koud als vroeger.

Hij knikte mij een groet toe, alsof wij elkander gisteren nog hadden gezien, en keek toen naar zijn schip.

„Ik zal 't laten oplappen," zei hij; „dan breng ik de priesters met hun spullen veilig naar Hainan (eiland in de Zuidchinese Zee; vert.) en ga uitzien naar een ander schip."

„Waarom heb je dit gedaan?" informeerde Van Lunt. Mackimmel deed of hij niets had gehoord; hij zag mij aan.

„Je herinnert je de *Sai-Pan* nog wel, nietwaar? Heb je al gehoord wat er met haar is gebeurd?"

Hij leunde achterover in zijn stoel en het viel me op, dat zijn stem de harde klank ditmaal had verloren.

„Je hebt het begin meegemaakt. Je hebt het recht ook het einde te weten," en hij knikte naar zijn schip en de geladen sloepen, die van haar wegvoeren onder de eentonige zang van de priesters. Hij sprak langzaam, en hij koos zijn woorden met de pijnlijke zorgvuldigheid van een man, die voor zijn leven pleit. Terwijl hij sprak, zag ik de tekenen van schuld op zijn gezicht en in zijn ogen.

„Nadat ik die kok op de *Sai-Pan* had neergeslagen, lichtte de gezagvoerder mij in, dat hij de man in Colombo aan de ingang van het Panamakanaal, van boord zou zetten, om een nieuwe verstoring van de vrede te voorkomen. Maar om een of andere reden heeft hij dat tenslotte toch niet gedaan. Toen we het kanaal waren gepasseerd en de Stille Oceaan binnenvoeren, zag ik dat de man nog aan boord was.

„Wat maakt 't eigenlijk uit?" dacht ik. „Hij heeft zijn lesje gehad; hij zal geen herrie meer maken."

Dat heeft hij ook inderdaad niet gedaan. Die kok heeft mij nooit meer lastig gevallen. Hij placht mij op het dek voorbij te sluipen, zijn gezicht gezwollen en zacht als een rotte meloen. Ik tapte ook verder water uit zijn warmwaterketel zoveel mij goeddacht.

Je herinnert je dat schip, nietwaar? Het was onmogelijk er meer dan tien mijl uit te halen, en het viel voortdurend uit het convooi. Nu, dat heeft 't toen voor de laatste maal gedaan, en een onderzeeër heeft de *Sai-Pan* afgemaakt. Hij moet geen hoog idee van ons hebben gehad, want hij naderde ons aan de oppervlakte, bij volle dag, en joeg een paar granaten in de romp — 't was hem niet eens een torpedo waard. Hij schoot de machinekamer er finaal uit — en meer hadden we niet nodig. Ik was juist vrij van wacht; toen ik aan dek kwam was de *Sai-Pan* al in zinkende toestand. Ik holde naar het botendek, waar alle discipline verdwenen bleek: blanke officieren en Chinese bemanning waren aan het vechten om in een van de twee reddingboten te komen. Ik voelde er niets voor met het oud roest naar de kelder te gaan, en dus greep ik een grote moersleutel om me door de kluwen mensen heen te werken. Maar op dat ogenblik kwam enige munitie, die een deel van onze lading uitmaakte, tot ontploffing. Door de explosie werd ik zo hevig tegen een schot geslingerd, dat ik het bewustzijn verloor.

Ik schijn weer spoedig bij m'n positieven te zijn gekomen, want het schip dreef nog, al scheelde het niet veel meer. Ik krabbelde naar de reling en zag, ongeveer tachtig meter verwijderd, een van de reddingboten. In de boeg stond een man overeind, die me wenkte. Ze konden niet naar me toe komen, omdat het schip elk ogenblik kon zinken. Ik moet bekennen dat ik bang was voor dat water, en terwijl ik aan de reling hing, trachtte ik tot een besluit te komen. Toen ging de

schuit plotseling overstag, ik verloor mijn greep op de reling en maakte een pracht van een duik in het water. Nadat ik weer boven was gekomen, zag ik de *Sai-Pan* zwaar overhellen — gelukkig naar de andere zijde — en een eindje vóór mij dreef een luik. Indien ik dat kon halen zou ik gered zijn. De golven sloegen me in het gezicht en verblindden mij. Telkens als ik even ophield met mijn worstelend zwemmen, voelde ik hoe het water mij naar de diepte zoog. Dan begon ik te schreeuwen en worstelde verder, en het luik dreef steeds verder weg.

Opeens trok een ruk in mijn kraag mij naar achteren en ik voelde dat ik naar de reddingboot werd gesleept. Toen, even later, raspte iets, hard en ruw als grint, langs mijn dij en ik zag, vóór mij, een haaienvin door het water snijden. Het ondier maakte een korte draai en zwom terug. De zwemmer gaf mij een forse duw, ik hoorde hem schreeuwen „boot!" en voelde mij vrij. Ik was door het slepen wat uitgerust, ik kon iets krachtiger zwemmen en de bemanning van de inmiddels genaderde boot trok mij binnenboord. Op het dolboord keerde ik mij om en zag, dat de man, die mij had gered, nog in het water was. Hij had door heftig watertrappen de haai verjaagd en zwom nu naar de boot.

Mijn redder was een Chinees.

Die vin dook achter hem op of zij door een machine werd voortgestuwd. Er was zelfs geen worsteling — zijn hoofd verdween onder water en de kleur van het water wisselde van bleekblauw tot rose, dat zich tot rood had verdiept toen het tegen de boot klotste.

Toen de zon onderging kwam ik weer tot bewustzijn — koud en met hevige pijnen. De *Sai-Pan* was verdwenen. De Chinezen hadden mij uitgestrekt op de brede doft, mijn gebroken arm gespalkt met twee stukken roeiriem, mijn dij verbonden met een in repen gescheurd hemd. Ik was de enige blanke in de boot; ik kreeg ijlkoortsen en het heeft moeite gekost mij het meeste te herinneren. Maar nu weet ik alles weer.

De kwartiermeester, die de boot commandeerde, had een zeil laten hijsen en hij zette een koers uit naar de kust. Het licht verdween uit de lucht en nam het briesje mee; de riemen werden uitgebracht en iedereen roeide. Naast mij zat een man die met één hand aan zijn riem trok. De andere was verbrijzeld; het bloed sijpelde door het primitief gelegde verband. Hij droeg zijn hemd open en ik kon de hartslag zien achter de ribben van de magere borstkas. Hij rustte geen ogenblik. Telkens wanneer hij mijn blik opving, grinnikte hij en babbelde iets in zijn eigen taaltje.

In de vroege morgen werd ik wakker, verstijfd en koud. De man, die maar één hand kon gebruiken, roeide nog steeds. Zijn ogen waren nog slechts spleten in een grijs gezicht. Hij was naakt tot aan het middel en met zijn hemd had hij *mij* toegedekt.

De kwartiermeester hield nog de roerpen, en alle riemen waren in beweging. Hij gaf bevel een rantsoen voedsel uit te delen; zij gaven mij meer — zeiden dat ik zwaarder was dan zij en meer nodig had. 's Nachts legden ze mij op de bodem van de boot, en aan iedere zijde ging een Chinees liggen om mij met zijn lichaam te verwarmen.

Tenslotte werden we door een passerend schip opgepikt; het bracht ons een haven binnen, waar een dokter aan boord kwam, die mij naar een ziekenhuis liet vervoeren. Ik werd op een draagbaar gebonden en aan dek gebracht. Daar moest ik even wachten tot een lier was uitgebracht om mij over de reling in een sloep te laten zakken. De Chinezen van de *Sai-Pan* stonden rondom mijn baar. De sporen der geleden ontberingen waren van hun gezichten verdwenen, hun blauwe broeken wapperden in de wind om hun magere benen, en zij zagen er allen precies hetzelfde uit. Mijn ogen zochten naar de kwartiermeester; naar de man, wiens hand was verbrijzeld; ik probeerde mij het gezicht voor de geest te halen van de man, die voor mij was gestorven. Zij keken als alle Chinezen die ik ooit heb gezien — de lege, nietszeggende blikken van mensen die tussen vreemdelingen staan.

Toen kwam de herinnering terug, en de pijn daarvan was erger dan die van mijn wonden. Ik herinnerde mij de kombuis van de *Sai-Pan*, en de kok, die ik had mishandeld, en ik wist dat een van die mannen de kok was. Ik trachtte mij te bewegen om een groetend gebaar te maken, maar de morphine-inspuiting, die de dokter mij had toegediend, begon te werken en ik was er niet toe in staat. De lier was inmiddels uitgebracht en ik voelde dat mijn baar werd aangehaakt. Een ogenblik later was ik op gelijke hoogte met hun gezichten. De hemel weet, dat ik heb geprobeerd te spreken, maar mijn tong was loodzwaar. Ik heb een hand willen uitsteken om hun vergeving te vragen, maar mijn handen waren als gebonden. Hun gezichten veranderden niet van uitdrukking toen ze mij over de reling zagen zwaaien. Ik heb mijn scheepskameraden nooit teruggezien."

Mackimmel zat voorover op de rand van zijn stoel; zweetdruppels parelden op zijn gezicht. Vanuit de haven klonk het geklop van scheepshamers, die de eerste noodreparaties aan de *Elspeth* verrichtten.

Op het tikken van een wandelstok keerden wij het hoofd om en zagen Ah Tam in de deuropening staan. Ik zag de grijze schaduw van schuld en smeking over het gezicht van Mackimmel glijden, toen hij naar Ah Tam keek, die over de voorgalerij hinkte.

„Ik heb met zakenvrienden gesproken," zei de oude man. „Uw schip zal worden gerepareerd, kapitein, en u zult deze heilige mannen naar Hainan brengen, waar woningen voor hen gereed worden gemaakt en er zal geld zijn voor u."

Ik zag het bijna onmerkbaar „nee"-knikken van Mackimmel's hoofd.

„Zolang China bestaat zal men zich u wegens dit werk herinneren."

Ah Tam klapte in zijn handen en een jongen trad op de voorgalerij. Hij droeg een blad met de ceremoniële thee en de ragfijne kopjes, die wel beschilderde zeepbellen leken. Ah Tam schonk zelf de thee uit; hij bracht Mackimmel een kopje, terwijl zijn perkamenten gezicht door trots als verlicht werd. Mackimmel zag het en zijn lichaam scheen zich te ontspannen. Een glimlach verzachtte zijn gezicht, toen hij opstond, het kopje overnam en het leegdronk.



De zwemmer gaf mij 'n forse duw, ik hoorde hem schreeuwen „boot!" en voelde mij vrij.



DE AAP VAN Oom Philip

door Carlo Muntinck

„Kom morgen," had oom Philip uit Parijs getelegrafeerd en inderdaad, de volgende avond, kort na het eten, hield er een taxi stil voor het huis van de familie Berger. Oom Philip sjouwde samen met de chauffeur een stel indrukwekkende koffers naar binnen en ging daarna terug om een rieten mandje te halen, waarover een doek was gehangen. Toen pas kon hij zijn zuster begroeten en meneer Berger en Wout en Mia, die al verlangend naar zijn komst hadden uitgezien.

Oom Philip was de gezelligste oom die ze hadden en doordat hij altijd op reis was, omdat hij over de hele wereld zaken deed, vonden ze hem bovendien vreselijk interessant. Nu was hij weer helemaal naar Java geweest en zoals gewoonlijk had hij voor allemaal iets meegebracht. Mevrouw Berger kreeg een prachtige gebatikte doek en een heleboel heerlijke, ingemaakte vruchten, meneer Berger een grote kist sigaren en een stel postzegels voor zijn verzameling. Toen zette oom Philip het mandje met de doek er over op tafel en keek er zeer geheimzinnig naar. „Dit is voor Wout en Mia samen," zei hij. „Wat denken jullie, dat er in zit?"

„Een kris," zei Wout, die graag zo'n stuk speelgoed zou willen hebben.

Oom Philip begon te lachen. „Zeker in een mandje," zei hij. „Nee, jochie, je bent er glad naast. „Vooruit, ik zal jullie nieuwsgierigheid maar niet langer op de proef stellen...." Hij trok de doek van het mandje en meteen gaven Wout en Mia een kreet van verrassing. In het mandje, op een lekker zacht dekentje, zat een kleine aap, die met verwonderde kraaloogjes naar de vreemde mensen om hem heen keek.

„Een echte aap!" riep Wout.

Oom Philip glunderde. „Nou, hoe vind je dat? Jackie heet hij en voortaan mogen jullie voor hem zorgen. Tenminste...." Hij keek naar mevrouw Berger. „Tenminste als jullie het goed vinden," zei hij.

Mevrouw Berger keek haar man eens aan. „'t Is me wat moois," zei ze. „Alsof ik aan twee apen al niet meer dan genoeg heb."

Maar daar meende ze natuurlijk niets van en ze vond Jackie zelf zo'n leuk diertje, dat Wout en Mia al gauw begrepen, dat ze hun nieuwe aanwinst mochten houden. Ze zetten het mandje in een hoek van de kamer en waren er de rest van de avond niet meer vandaan te krijgen.

„Geef me 's een poot, Jackie," commandeerde Wout, maar Jackie deed net of hij doof was.

„Misschien heeft hij honger," veronderstelde Mia.

„Kom maar, Jackie," zei Wout en hij wilde de aap uit zijn mandje tillen, maar Jackie was iets vlugger en voor ze het wisten, zat hij boven in de gordijnen en zwaaide lustig heen en weer. Wout gierde van het lachen, maar zijn moeder vond het niet zo grappig.

> Apen zijn leuke beesten, maar op school deugen ze niet. Dan begrijpt men pas goed waarom men van apenstreken spreekt

„M'n gordijnen!" riep ze. „Dekselse aap, kom je naar beneden!" Ze probeerde Jackie te pakken, maar die nam een sprong, waardoor hij midden op tafel terechtkwam, graaide er een poot vol snoepjes weg en propte ze gulzig in zijn bek. Daarna vluchtte hij door de openstaande kamerdeur de gang op. Wout en Mia holden hem achterna en ze zagen nog juist hoe Jackie met grote sprongen naar de zolder rende. De donkere rommelzolder, die vol stond met allerlei dingen, was een ideaal oord om je te verbergen en zo dacht Jackie er blijkbaar ook over. Struikelend over teilen en oude stoelen, speurden Wout en Mia naar de verdwenen aap. Wout liep pardoes met zijn gezicht in een spinneweb en Mia scheurde haar jurk aan een grote kist met koperbeslag, maar de aanstichter van al dat rumoer had zich op een donker plekje verscholen en wachtte rustig af.

Plotseling bonsde er iets tegen Mia aan. Twee harige armpjes werden om haar hals geslagen en vlak bij haar oor klonken zachte geluidjes. Bijna had ze een gil gegeven van schrik, maar toen begreep ze, dat het Jackie was, die alleen maar een beetje wilde spelen. „Hier is ie al, Wout," zei ze.

Wout kreeg een prachtig idee. „Laten we 'm gaan aankleden."

Dat leek Mia wel. Ze namen Jackie mee naar haar kamer en Mia haalde alle poppenkleren te voorschijn, die ze had. De meeste waren te klein, maar de garderobe van de pop Amalia, die bijna een kop groter was dan Jackie, zou de nieuwe huisgenoot waarschijnlijk wel passen. Om te beginnen kreeg hij een mutsje op met linten en dat stond hem zo potsierlijk, dat Wout over zijn hoofd duikelde van het lachen. Een lange, rose jurk, een gebreid jasje en een paar poppenschoenen voltooiden Jackie's toilet. Een beetje onwennig stond hij daar in zijn nieuwe kleren en toen Mia hem een spiegel voorhield, werden zijn donkere oogjes groot van verwondering. Wout dacht, dat hij niet meer bijkwam. „Ga mee," zei hij, „dan zullen we hem binnen laten zien."

Ze namen Jackie ieder bij een poot en struikelend over de jurk, stapte het aapje mee naar de kamer. De grote mensen proestten het uit, toen ze de aap zagen en daardoor kreeg Jackie blijkbaar de indruk, dat hij voor de gek werd gehouden, want plotseling rukte hij zich los, drukte het hoedje vaster op zijn kop en zat met een reuzenzwaai boven op de lamp. Daarna stak hij met een schijnheilig gezicht zijn pootje uit en hengelde naar de koekjes.

„Nog één krijg je er," besliste mevrouw Berger, „en dan is het mooi geweest. Vooruit, jongens, we zullen Jackie in zijn mandje doen en dan moeten jullie ook naar bed."

Zo gebeurde het. De aap liet zich gehoorzaam onder de wol stoppen en de kinderen gingen naar hun kamer.

De volgende morgen waren ze al voor dag en dauw uit de veren om naar hun lieveling te kijken. Wonder boven wonder lag die nog rustig te slapen.

„Allé, luilak!" zei Wout, „tijd om op te staan."

Jackie knipperde met z'n ogen, geeuwde eigenwijs en rekte zich uit.

„Laten we een eindje met hem gaan wandelen," stelde Mia voor. Ze haalde een lange riem te voorschijn, die oom Philip hun had gegeven en deed hem Jackie om. Daarna gingen ze met z'n drieën de straat op. Doordat het nog vroeg was, waren er nog niet veel mensen buiten. Niettemin zag Jackie mogelijkheden genoeg om kattekwaad uit te halen. Dat begon al bij de groentewinkel op de hoek, waar ze juist bezig waren om kisten met fruit buiten te zetten. Voor iemand wist wat er gebeurde, zat Jackie op de rug van de groenteman, reikte met zijn lange arm over hem heen en rukte een grote banaan van de tros. Daarna ging de onvoordelige klant met een onschuldig gezicht terug naar de eigenaars en begon met vlugge vingers de gestolen banaan te pellen.

De groenteman raapte zijn pet op, die hem bij die onverwachte aanval van het hoofd was gevallen en keek toen om, om te zien wie hem dat koopje had geleverd.

„Als je me nou! Een aap!" zei hij. „Is die van jullie?"

Wout knikte. „Van m'n oom gekregen, groenteman."

„Nou, klaar ben je, met zo'n logé," vond de groenteman. „Als ie altijd zo handig is, zal ie best aan zijn kostje komen."

Wout kreeg een kleur. „Ik zal die banaan betalen, hoor," zei hij.

„Ben je mal, jongen," zei de groenteman, „van die ene banaan zal ik heus niet failliet gaan. Hier, daar heb je nog wat noten voor 'm. Die zal meneer ook wel lusten, denk ik." Hij hield Jackie de noten voor en zonder complimenten griste de aap hem het lekkers uit de hand en borg het zorgvuldig in de zak van z'n jakje.

„Kijk eens aan," lachte de groenteman, „hij is zo pienter als wat, dat prentenboek."

Het prentenboek knipoogde eens en sprong op Wouts schouder, waar hij de noten een voor een begon te kraken tussen zijn sterke kiezen.

Intussen was het tijd om naar huis terug te gaan. Wout en Mia moesten eten en daarna gingen ze naar school. Toen ze 's middags thuiskwamen, zat Jackie met een uitgestreken gezicht in een hoekje en mevrouw Berger keek niets vrolijk. „Wat denk je, dat die nare aap heeft gedaan," zei ze. „M'n hele borduurwerk heeft hij uitgehaald, die kwaje rekel." Ze liet een zielig hoopje draadjes zien, die stuk voor stuk uit elkaar waren gerafeld.

„Nou," zei mevrouw Berger, „oom Philip heeft me wat moois geleverd. Ik hoop, dat hij de volgende keer maar een boek voor jullie meebrengt."

Die dag had Jackie straf, want tenslotte moest hij leren om zich behoorlijk te gedragen. Maar veel bleek dat niet te helpen, want de aap vond steeds nieuw kattekwaad uit.

Op zekere dag maakte hij het echter te bont. Wout zat op school. Het was warm en de ramen stonden open. Plotseling begon er op de achterste bank iemand te gichelen. Hij stootte zijn buurman aan en al gauw ging het als een lopend vuurtje door de klas, dat er een aap in de vensterbank zat. Ook Wout hoorde het. Hij keek en warempel, helemaal bovenaan, vlak bij het plafond, zwaaide Jackie aan een roe. Een stuk van het riempje, dat hij had doorgeknaagd, zat nog aan zijn halsband.

„Ksst! Ksst!" deden de jongens. De leraar tikte met zijn liniaal op de lessenaar, maar het rumoer hield aan. Toen stak Wout zijn vinger op.

„Die aap is van mij, meneer," zei hij.

„Van jou?" vroeg de leraar. „Probeer hem dan te vangen. Zó kunnen we niet doorgaan."

„Goed, meneer," zei Wout. Hij ging zijn bank uit en haalde een stuk chocola te voorschijn. „Jackie...." lokte hij, „kom dan, Jackie."

Onmiddellijk liet de aap zich naar beneden glijden, sprong op Wouts schouder en begon de chocola op te peuzelen. Wout keek met een ongelukkig gezicht naar zijn leraar.

„Ik heb 'm, meneer," zei hij.

„Dat zie ik," glimlachte de ander. „Sluit hem maar zolang in het lokaal hiernaast op, dat wordt toch niet gebruikt, vanochtend."

Dat deed Wout. Hij trok zorgvuldig alle ramen dicht, aaide Jackie over zijn kop en liet hem alleen. Spoedig ging de les weer gewoon verder en om twaalf uur kwam Wout zijn kleine vriendje bevrijden. Toen hij het lokaal binnenkwam, leek het wel, of er een orkaan had gewoed. Stukken papier waren overal verspreid, alle inktpotten waren omgekeerd en de borden stonden vol met malle krabbels. De dader van dat alles zat voor de klas op de tafel en keek of hij de wijsheid in pacht had. Alles was blauw van de inkt en het verscheurde papier bleek een repetitie te zijn, die een van de leraren daar kort tevoren had neergelegd. Toen Wout de leraar er bij haalde, kreeg hij een stevige uitbrander, hoewel hij het eigenlijk ook niet kon helpen en hij begreep, dat het zo niet door kon gaan.

Ook mevrouw Berger vond dat. „Jullie moeten hem naar Artis brengen," zei ze, „dat is voor ons allemaal de beste oplossing."

Het ging Wout en Mia erg aan hun hart om afstand te doen van hun lieveling, maar ze zagen in, dat hun moeder gelijk had en daarom namen ze hem 's Zaterdagsmiddags mee naar de dierentuin, waar een vriendelijke meneer hem in ontvangst nam.

Jackie kreeg een plaats op de apenrots, waar het hem best bevalt. Hij springt er vrolijk rond met zijn vriendjes en wanneer Wout en Mia hem komen opzoeken, springt hij kwetterend naar voren en laat zich trakteren op de lekkernijen, die ze voor hem meebrengen.



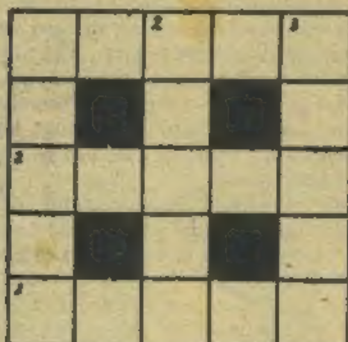
Alles was blauw van de inkt en het verscheurde papier bleek een repetitie te zijn.



WIE PUZZELT ER MEE?

TOVERVLECHTWERK

In dit vierkant moet je van links naar rechts drie woorden invullen, waarvan hieronder de omschrijvingen staan. Als je de goede woorden gevonden hebt, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.



1 Haargroei op wangen en kin
2 Soort schotel voor sigaren- en sigarettenas
3 Deel van het bed

LETTERSOM

NEGER + TALMEN = RAMENTENGEL

Een vreemd rekensommetje, dat je nu wel zal weten op te lossen. Je gooit de letters van de eerste twee woorden door elkaar, zodat je twee nieuwe goede woorden krijgt, die samen een groter woord vormen, dat weer uit dezelfde letters als het laatste woord bestaat.

RAADSEL VOOR BEGINNELINGEN

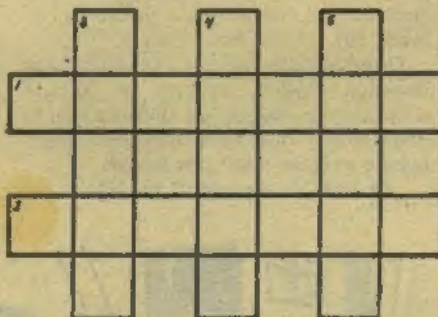
Ben ik een jongen, dan heet ik ....
Maar geef ik 's nachts licht, dan ben ik de ....
Als kleine vlag heet ik soms ....
En kraai ik des morgens, dan ben ik de ....

VLECHTMATJE

In dit vlechtmatje moet je vijf woorden invullen, waarvan de omschrijvingen hieronder volgen.

Van links naar rechts:
1 Werkwoord, dat betekent: om een aalmoes vragen
2 Werkwoord, dat betekent: cijferen

Van boven naar beneden:
3 Hiervan wordt buiten alles nat
4 Andere naam voor tor
5 Trek je over je heen als je slapen gaat



VISITEKAARTJE

K. MEER
ARKEL

Wat is het beroep van deze meneer?

VERSCHUIFPUZZLE

Onderstaande namen moet je proberen zó te verschuiven, dat je op een van de rijen van boven naar beneden een andere naam krijgt, die in ons land erg bekend is en die tevens de naam van een bloem betekent. Om je even op weg te helpen vertel ik je, dat de eerste letter een M is.

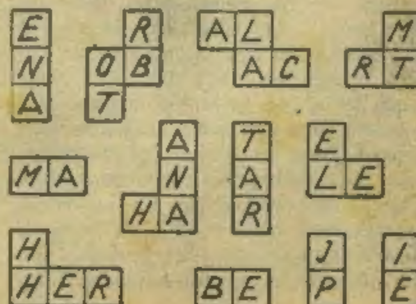
MARTHA
GERARD
BERTUS
AGATHA
PIETER
WILLEM
ALFRED
ALBERT

RAADSELS

1 Welke schol kan men niet eten?
2 In welk huis kan niemand wonen?
3 Welk schip kan niet varen?
4 Welke sleutel past op geen enkel slot?
5 Welke spijs kan men niet eten?
6 Welke stenen worden in de Rijn gevonden?

NAMEN-LEGPUZZLE

Van deze 12 stukjes moet je een vierkant leggen, waarbij je, als je het goed gedaan hebt, zes jongens- en meisjesnamen van elk zes letters onder elkaar krijgt. Het is een leuk puzzlewerkje en niet zo erg moeilijk als je weet, dat de bovenste naam ALBERT is. Je kunt, om de bladzijde niet stuk te maken, het best de stukjes met carbonpapier (of met doorschijnend perkamentpapier) overtekenen en dan uitknippen.



OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Wie weet het?

1—c; 2—a; 3—b; 4—b; 5—a; 6—b.

Puzzle-poes

```
K O P
A A L
T   A
  A A
  S T O K E R
  L   P R E E K
  A   A A N   A
    M   N   B S
  P A N T E R
  O   E   V E E
  O   S O E S T
  T   T I N   S T A A R T
```

Raadsel

Een straatlantaarn.

Woorden-breien

LOOD - ROOD - ROOS - ROES - REIS - ZIER - IJZER

Er zijn natuurlijk nog andere oplossingen mogelijk.

Visitekaartje

KRUIDENIER

SJORS EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN













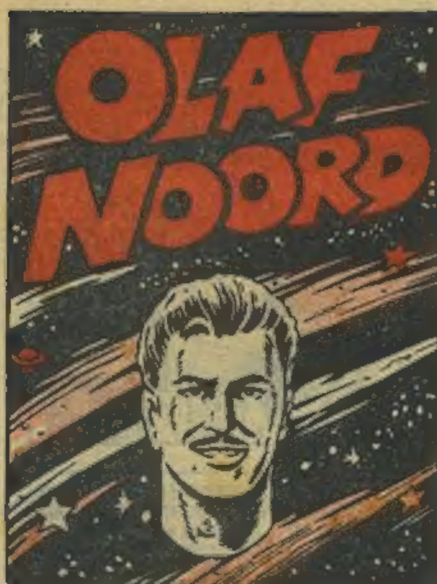











OLAF NOORD


SIRVA, WAAROM HOUDEN JULLIE ONS GEVANGEN IN DEZE ONDERZEESE STAD? WE WILLEN NAAR HET VASTELAND GAAN OM ONZE VRIENDEN TE ZOEKEN. DAT IS ALLES!


OLAF EN RIWAN, KIJK DOOR DIT VENSTER! DE VISMENSEN ZIJN BEZIG HET RUIMTESCHIP BINNEN TE SLEPEN OM HET TE HERSTELLEN! DAARNA KUNNEN JULLIE TERUGKEREN NAAR JE EIGEN WERELD, MAAR HET IS NIET TOEGESTAAN OM OP ONS VASTELAND TE VERBLIJVEN. WAAROM? DAT ZAL IK JULLIE VERTELLEN!
WIE HAD DAT OOIT GEDACHT? ONS RUIMTESCHIP!


SIRVA VERTELT: LANG GELEDEN LEEFDE ONS VOLK HEEL GELUKKIG OP HET VASTELAND VAN UVURAN TOTDAT DE DAZMANGS KWAMEN VANUIT HET HEELAL IN VREEMDSOORTIGE RUIMTESCHEPEN. TECHNISCH WAREN ZE VERDER DAN WIJ EN ZE VERNIETIGDEN AL ONZE PRACHTIGE STEDEN! DE MENSEN VLUCHTTEN IN PANIEK!


DE DAZMANGS, DUIVELSE KLEINE MENSEN, BEZETTEN ONZE PLANEET EN STICHTTEN ER EEN ENORME STAD. DAT WAS NOG NIET HET ERGSTE! DOOR MIDDEL VAN EEN GEHEIMZINNIG APPARAAT VERANDERDEN ZE HET KLIMAAT EN BRACHTEN DE PLANEET IN EEN VASTE STAND ZODAT HET AAN EEN ZIJDE ALTIJD DAG EN AAN DE ANDERE ZIJDE ALTIJD NACHT IS...
DAZMANG-STAD
TOCHT DER VLUCHTENDE UVURAN-BEWONERS


DE GEVOLGEN WAREN VRESELIJK! NIETS WILDE ER MEER GROEIEN AAN DE SCHADUWZIJDE VAN DE PLANEET. DE UVURAN-BEWONERS VLUCHTTEN DUS NAAR DE LICHTEZIJDE. HET WAS EEN ZWARE TOCHT EN SLECHTS ENKELEN BEREIKTEN HET EINDDOEL. DAAR AANGEKOMEN VIELEN ZE WEER IN HANDEN VAN DE DAZMANGS DIE HEN IN SLAVERNIJ VOERDEN. TIJDENS EEN HEVIG NOODWEER ONTKWAMEN DE STERKSTEN VAN ONS VOLK EN VLUCHTEN DE WILDERNIS IN....


SIRVA VERTELT VERDER: ZELFS IN DE WILDERNIS WAS MEN NIET VEILIG VOOR DE DAZMANGS. TEN EINDE RAAD HIELDEN DE LAATSTEN VAN ONS VOLK ZICH SCHUIL IN GROTTEN NABIJ DE ZEE. DAAR ONTMOETTEN ZE VOOR HET EERST DE VISMENSEN DIE EEN HOGE MATE VAN INTELLIGENTIE BLEKEN TE BEZITTEN. ZE BODEN AAN EEN ONDERZEESE STAD TE BOUWEN VOOR DE VLUCHTELINGEN. ALLES MOEST ECHTER GEHEIM BLIJVEN VOOR DE DAZMANGS...


DIT ALLES IS AL LANG GELEDEN GEBEURD! DE DAZMANGS WETEN NIET DAT DE STAD NEPTUNA BESTAAT EN OM TE VOORKOMEN DAT ZE HET OOIT ZULLEN WETEN IS HET VERBODEN DE STAD TE VERLATEN EN HET LAND TE BETREDEN! IK VREES DAT JULLIE VRIENDEN IN HANDEN DER DAZMANGS ZIJN GEVALLEN...
ONTZETTEND! ARME DIAL!


KIJK! HET OPROEP-LICHT BRANDT! UVU, DE GOUVERNEUR VAN NEPTUNA ROEPT ONS OP! DE ONDERWATER-TANK KOMT ONS HALEN!
DE VISMANNEN NADEREN OOK! WAT ZULLEN WE NU HEBBEN?